

Letnik XII

1963

Štev. 1

JANUAR

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

Imamo še prav malo IV., V. in VI. zvezka. Dokler ne izvemo za nov natis, teh knjig ne bomo več omenjali.

P R I P O R O Č A M O :

ZGODOVINSKI ATLAS SLOVENIJE. — Okoli 90 geografskih risb kaže, kako se je slovensko ozemlje širilo, krčilo — skrčilo. Prejeli smo nekaj novih izvodov — Cena £ 1-10-0.

POVESTICE, zbirka spisov pisatelja Stanka Majcena. — ££ 1-0-0.
POVESTI IN NOVELE. — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. £ 1-0-0.

MOHORJEVKE IZ CELOVCA SO DOSPELE

Največ sta jih dobila p. Odilo v Sydneyu in p. Bazilij v Melbournu. Sta jih že precej razdelila o priliki božjih služb in drugače.

Za Zapadno Avstralijo, Queensland in ACT. smo navedli naslove poverjenikov v decembrski številki. Gotovo so jih tudi oni že prejeli in jih delijo.

Zelo redkim posameznim so jih poslali iz Celovca naravnost. Upamo, da so jih prav tako v redu prejeli.

Vsi ostali jih pa naročajte pri p. Odilu (lahko tudi pri MISLIH) če bivate v N.S.W., pri p. Baziliju, če bivate v Victoriji, Južni Avstraliji ali Tasmaniji.

P. Odilo Hajnšek
66 Gordon St.
Paddington, NSW

P. Bazilij Valentin
19 A'Beckett St.
Kew, Vic.

Vse štiri knjige stanejo EN FUNT, priložite 2 šil. za poštnino. **ČE POŠLJETE GOTOVINO, DAJTE PISMO NA POŠTI REGISTRIRATI.** To velja tudi ZA VSE DRUGE DENARNE POŠILJKE, ker drugače za izgubo pisma pošta ne prevzema odgovornosti.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertoncelj in Arko. Velozanimivo! — £ 1-10-0.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

GORJANČEV PAVLEK. — Spisal Mirko Kunčič, znani mladinski pisatelj. Zares čarobna pripovedna knjiga. £ 1-0-0.

DOMAČI ZDRAVNIK. — Kneipova knjiga, mnogi si jo želite. Cena ji je 15 šilingov.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki MISLI. — £ 1-0-0

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz zbirke VOZARJI. — Šil. 10.

IZPODKOPANA CESTA, druga zelo priljubljena Jalnova povest, cena: šil. 10-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanka Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

ČLOVEK V STISKI. — Spisal dr. A. Trstenjak. Pisatelja poznamo po spisih Fant in dekle ter Mož in žena. Ta knjiga je pa za vsakega posebej — imenitna! — Stane 10 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

VESOLJNI CERKVENI ZBOR NA ODDIHU

PRAVIJO, DA JE PAPEŽ PIJ XI. DELO VESOLJNIH ZBOROV takole označil:

"Najprej se vmeša v delo hudič, ki skuša vse na glavo postaviti. Potem poprimejo ljudje, ki zmešnjavo še bolj razvlečejo. Končno poseže vmes Sveti Duh, ki zopet vse lepo razčisti."

Če to velja o vesoljnih cerkvenih zborih v preteklih stoletjih, si kar upamo reči, o sedanjem ne velja.

Začetek sedanjega zbora v zadnjih mesecih preteklega leta je bil tako lep in veličasten, da o kakem hudičevem delovanju pri stvari skoraj ni bilo sledu. Že sam odmev v svetu, pravovernem, krivovernem in nevernem, je bil tak, da se je takoj videlo: hudiču so to pot zavezane roke! Pomislimo samo na to, da so mogli priti v Rim navirano po večini vsi škofje tudi izza železne zaves in da so napričakovano številne ločene kršćanske cerkve poslale svoje opazovalce. Prav tako zelo mnoge državne vlade. Nihče ni prišel z namenom, da bi razdiral, vsi tisoči uradnih zastopnikov na zboru imajo samo eno željo: Graditi hočemo, Bog daj uspeha!

Takoj so poprijeli "ljudje": kardinali, škofje, učeni bogoslovci itd. Nad 3,000 vseh. Našli so red, ne zmešnjavo. Takoj so začeli z rednim delom, nič niso razvlačevali "zmešnjave", ker je ni bilo. Čeno so se morali najprej med seboj nekoliko spoznati — saj so prišli z vsega sveta in se po veliki večini prvič videli — so v dobrih dveh mesecih opravili veliko dela. Ne da se še s prstom pokazati, kaj so sklenili, toda če poslušamo samo nekatoliške opazovalce, ki gotovo nimajo vzroka pretirava-

ti, lahko z mirno dušo verjamemo, da je bil zbor takoj v svojem začetku velik uspeh.

S tem ni rečeno, da so škofje samo prikimali k vsemu, kar so jim predložile takozvane "prilagodilne komisije" in rimska kurija, ki je toliko kot papežev "vladni kabinet". Kot je bilo že naprej povedano, ta zbor nima namena v prvi vrsti razlagati in bolj natančno določati razne verske resnice, ampak cerkveno vladanje in njeno bogoslužje (liturgijo) bolj primerno prilagoditi današnjim razmeram v svetu.

Hitro se je pokazalo, da so škofje prinesli s seboj v Rim dosti drugačnega mnenja kot ga imajo mnogi v Rimu samem. Pa so brž časniški poročevalci podčrtali, da sta trčili druga ob drugo dve struji v Cerkvi: nazadnjaki in naprednjaki — konservativci in progresivci. Videli smo v nekem časniku članek z napisom: Papa si, curia no! Nad vse naravno je, da v zadevah cerkvene discipline ne bo v vseh glavah poltretjega tisoča škofov ena sama misel. To je pa tudi vse, kar se da reči o "zmešnjavi", ki jo je Pij XI. pripisal "ljudem" na vesoljnih cerkvenih zborih.

Zdaj je zbor "na oddihu" do prihodnje jeseni. Vsi, ki si bili na zboru in se bodo nanj vrnili, bodo imeli dosti časa razmišljati o vsem, kar je bilo in kar bo. Če do zdaj — človeško rečeno — Sveti Duh še ni prišel do besede, da bi stvari "končno razčistil", pa vsaj vse kaže, da mu ne hudič ne ljudje ne bodo skušali delati ovir.

Da, Pij XI. bi moral spričo tega zbora svoje besede vsaj omiliti, če že ne — preklicati! In — s kakim veseljem! X

ZADEVA KATOLIŠKIH ŠOL v Avstraliji

Vsak katoliški oče in vsaka katoliška mati sta pozvana, da pošljeta otroke v katoliško šolo. To je zvezano z raznimi težavami. Težave imata starša, težave ima dostikrat otrok, težave ima cerkvena organizacija, ki svoje lastne šole vzdržuje.

Nepotrebne težave ima s temi šolami vsa avstralska javnost, ker ne razume, čemu so te šole sploh potrebne. V preteklem letu je sydneyski pomožni škof James Carroll izdal brošuro, ki vprašanje katoliških (in sploh neodvisnih) šol vsestransko pojasnjuje.

K boljšemu poznanju šolskega in sploh avstralskega življenja bo vsebina brošure pripomogla tudi nam. Zato so se MISLI odločile, da objavijo vsebino brošure v slovenskem jeziku — Ur.

U v o d

AVSTRALIJA JE DEL SVOBODNEGA SVETA. Avstralska državna skupnost 20. stoletja je tipičen zgled svobodne človeške družbe.

Ali so neodvisne šole umestne v svobodni človeški družbi ali niso? To vprašanje so pretresale javne debate že od zadnjih desetletij prejšnjega stoletja. Večkrat so razprave vzplamtele v hude prepire. Nekateri so take šole močno zagovarjali, drugi enako ostro ali še ostreje upravičenost njihovega obstanka spobijali.

Čas zahteva, da si to vprašanje na novo ogledamo. Ogledati si ga moramo v luči avstralske svobode, ki ji v 20. stoletju nihče ne odreka odločilnega mesta na tem kontinentu. Poglejmo temu vprašanju v oči z vsem potrebnim mirom in brez vsake zagrizenosti.

Gre nam za to, kako se naj šola v Avstraliji nad pol milijona katoliških otrok, bodočih državljanov te dežele. Že samo s tega vidika niso zainteresirani na neodvisnih šolah zgolj katoličani, ampak vsa avstralska javnost brez ozira na versko prepričanje.

Svobodna družba

Svobodna družba v svobodni državi priznava neke določene svoboščine vsem poedinim državljanom in čuva nad njimi. Svobodna družba se zavezuje, da bo spoštovala človekovo osebnost in s

potegovala za splošno priznane "človečanske pravice."

Med temeljne človečanske pravice, kakor so: svoboda vesti in vere, svoboda govora in tiska, svoboda društvenega življenja — med te svobode spada tudi pravica staršev, da sami odločajo, v kakšne šole pojde njihov otrok. Ta pravica je med temeljnimi pravicami v svobodni človeški družbi. Te pravice se dandanes v Avstraliji poslužujejo zelo mnogi starši in se ji nikakor ne mislijo odpovedati.

Obstanek dvojne vrste šol.

Naj se zdi komu prav ali ne, neoporečno dejstvo je, da v današnji Avstraliji obstojijo dvojne šole: državne in privatne. Lahko bi tudi rekli: vladne in neodvisne.

Zahteva, da morajo vsi otroci hoditi v šolo, še ni zelo stara. Tudi v Evropi in Ameriki je ta zahteva šele v novejšem času prišla do trdne veljave. Povsod, tako tudi pri nas v Avstraliji, se je vzorec današnjih šol le polagoma razvil.

Skozi vso prvo polovico preteklega stoletja so bile šole v Avstraliji in na Angleškem skoraj zgolj verske ustanove. Šolanje otrok so vlade prepuščale cerkvam, toda vlada je pomagala s tem, da je prepuščala cerkvam zemljišča za zidanje šol, pa dajala podporo za vzdrževanje in plače učiteljsstvu.

Nekako pred sto leti so se poleg verskih šol razvile državne. Naraščajoče zahteve, da naj postane šolska obveznost splošna in se dvigne splošna izobrazba, je nagnilo državne oblasti, da so začele posegati na šolsko polje in si ga osvajati. Ustanavljale so lastne šole kot dodatek k verskim šolam in cerkvam v pomoč. Toda še naprej so vlade podpirale obojno šolstvo z denarnimi podporami in drugače. To je še danes v veljavi na Angleškem in še marsikje v svobodnem svetu.

Šele pred nekako 80 leti so začele poedinne države izdajati postave, po katerih naj bi ves javni denar za šolstvo šel zgolj za državne šole, privatne — cerkvene — pa naj bi bile od vsake podpore izključene.

Posledica je bila, da so se morale mnoge neodvisne šole zapreti. Podoba je bila, da se bodo morale zapreti vse in bodo odslej obstajale le državne šole. Todo zelo mnogim Avstralcem se je zdel nadaljnji obstoj neodvisnih šol tako važen, da so finančno breme za te šole prevzeli na svoja ramena. To so storili v trdnem upanju, da bodo vlade prej ali slej vendar uvidele upravičenost, da se vrnejo k prejšnjemu sistemu in spet začno podpirati iz državne blagajne neodvisne šole, če so le na primerni učni in vzgojni višini.

Tako je torej prišlo do dejstva, da obstajajo v današnji Avstraliji dvojne šole, državne in privatne ali neodvisne. Državne vzdržujejo vlade, privatne državljani sami, zlasti tisti, ki jih veže skupna verka prepričanost. Vsi državljani plačujejo državam predpisane davke za vzdrževanje šol, vlade pa dajejo iz tega fonda le lastnim šolam, neodvisnim ničesar.

Pravična bi bila enaka podpora

Bolj ko razmišljamo razne okoliščine, ki so privedle do tega stanja, in obenem tehtamo pomen dvojnega šolskega sistema, bolj prihajamo do pre-

pričanja, da neodvisne šole zaslužijo vladno podporo s prav tako pravico kot državne ali javne. Ne ždi se nam težko to prepričanje podpreti z dokazi.

In prav to nalogo si je zastavila naslednja razprava, ki jo najdete na straneh te brošure. Sklicevali se bomo na načelo, da imajo starši izključno pravico pri izbiranju šol za svoje otroke, sklicevali se bomo na enake državljske pravice za vse, sklicevali se bomo na svobodo vere in sploh na vse človečanske svoboščine v svobodni, vendar mešani (po veri in neveri) današnji avstralski družbi.

(Se bo nadaljevalo.)

MARIBORSKI ŠKOF ODGOVARJA

SLOVENCEM V ARGENTINI

V novembru 1962 smo objavili pismo iz Argentine v Maribor v zadevi Slomškova poveličanja. Odgovor je prišel v Argentino ne iz Maribora, pač pa iz Rima. Zanima kajpada tudi nas. — Ur.

Dragi slovenski rojaki!

To pismo Vam pišem iz večnega mesta Rima. Tukaj sem zvedel, kako ste slovenski rojaki v tuji slovesno obhajali spomin stoletnice smrti božjega služabnika A.M. Slomška. S posebnim zanimanjem sem prečital poročilo o glavni slovesnosti, ki se je vršila v Buenos Airesu 30. sept. Nalovili ste poslanico na mariborskega škofa kot čuvarja Slomškovega groba ter pobudnika za njegovo beatifikacijo. Za to poslanico se Vam iz srca zahvaljujem. Veseli me, da ste se mojemu povabilu k proslavi odzvali tudi Vi.

Slomšek je last vseh Slovencev. Ob priliki njegove smrti so ga časopisi, tudi v Ljubljani in Celovcu, imenovali **apostola Slovencev**. To je v resnici tudi bil. Bil je svetilnik, ki ga je božja previdnost poslala Slovencem v važnem obdobju naše zgodovine, ko se je naše ljudstvo prebujalo in dozorevalo v samostojen narod. Njegova beseda: "Sv. vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličavne narodne omike" je postalo ge-

slo vseh vernih Slovencev. Naj ostane geslo tudi vam, ki živite daleč od svoje domovine! Naj Vam bo Slomšek tudi v bodočnosti svetilnik in kažipet k Bogu, pa tudi v zvestobi narodu in domovini. Vzgajajte zlasti svoje otroke v ljubezni in zvestobi do Boga, skrbite pa tudi, da se ne bodo od-tujili slovenski materni besedi in slovenski domovini! Božji služabnik Slomšek naj Vas s svojo priprošnjo pri Bogu podpira! Njegova priprošnja bo tem bolj uspešna, čim bolj se mu boste priporočali in molili za njegovo poveličanje.

Ob tej priliki Vas tudi prosim, da prispevate po svojih močeh za kritje stroškov apostolskega procesa božjega služabnika Slomška. **Ta postopek se bo v najkrajšem času začel pri sveti Stolicy. Slomškove spise z akti sem dne 11. oktobra izročil kogregaciji svetih obredov. Želja vsega slovenskega ljudstva, da dobimo v Slomšku svojega svetnika, se je s tem vsaj nekoliko približala uresničenju. V upanju, da se bo nekoč izpolnila, Vam pošiljam iz srca pozdrav in blagoslov.**

V Rimu, 15. novembra 1962

Maksimilijan Držečnik,
mariborski škof.

V vsem se pridružuje

Anton Vovk,
nadškof ljubljanski.

ČE NE VERJAMEM

v lurske čudeže —

kaksen greh imam?

BEREMO, DA JE NEKDO TAKO VPRAŠAL in dobil odgovor: Ne vem, če je tvoj greh zoper Boga. Vem pa, da je greh zoper tvojo pamet!

Človek se je začudil. Vse bi prej pričakoval, kot tak odgovor. Vprašal je za pojasnilo in ga dobil:

Leta 1884 so ustanovili v Lurdu zdravniški urad za preiskovanje ozdravljenj, ki so v Lurdu zelo pogostna. Zdravniki v tem uradu niso posebej izbrani, urad je odprt zdravnikom vsega sveta. Nihče jih ne vpraša, če so verni ali neverni, katoličani ali kaj drugega, samo to se zahteva od njih, da so strokovnjaki v medicini. Posebno so dobrodošli specialisti. V zadnjih letih prihaja v Lurd po 1000 — 1500 zdravnikov na leto in vsem je dano na razpolago, da študirajo razna ozdravljenja, kakor kdo sam hoče. Urad je opremljen z najnovejšimi zdravniškimi pripomočki in vsak zdravnik se jih lahko po mili volji posluži.

"Kako pa ti zdravniki študirajo ozdravljenja?"

Dognati morajo jasne odgovore na troje vprašanj:

1. Ali je bil ta človek, ki pravi, da je v Lurdu ozdravel, zares bolan? In če je bil bolan, kakšna je bila po zdravniški ugotovitvi njegova bolezen?

2. Ali je zdaj v resnici zdrav? Ali je zares vsaka sled nekdanje bolezni izginila?

3. Če je zdaj res zdrav, kdaj in kako je ozdravel? Ali je res prišlo do ozdravljenja tako, da se po naravnih zakonih, v kolikor jih poznamo, ne more razložiti?

"Kako pa zdravniki morejo vedeti, v kakšnem stanju je bila bolezen ob prihodu v Lurd?"

Nekateri bolniki se dajo takoj po prihodu preiskati ondotnim zdravnikom, bolje rečeno: zdravniški komisiji. Uspeh preiskave natančno zapišejo. Drugi prinesejo s seboj opis bolezni od zdravnikov svojega kraja. Če pa ni bilo ne enega ne drugega, skušajo zdravniki sami zbrati podatke o poteku bolezni od zdravnikov in morda bolnišnic, kjer so poprej kdaj skušali bolnika zdraviti.

"Kaj pa, če teh podatkov ni dobiti?"

V tem primeru se lurski zdravniški urad s takim ozdravljenjem sploh ne bavi. Ozdravljenje je lahko resnično, toda nočejo ga vzeti na znanje.

"Kako pa morejo ugotoviti, da se je zgodil čudež?"

Saj tega zdravniški urad sploh ne ugotavlja. Če noben zdravnik ne more razložiti ozdravljenja po naravnih zakonih in s pomočjo medicinske znanosti, urad samo to ugotovi. Nič več.

"Pa so tudi nekateri zdravniki preveč lahkoverni. Dandanes vemo, da marsikakega bolnika ozdravi avtosugestija..."

Če kateri od zdravnikov sumničijo, da je koga ozdravila avtosugestija, prenehajo z nadaljnjim preiskovanjem in se za ozdravljenca nič več ne menijo. Tudi če se jim zdi avtosugestija izključena, odlože končno i javo in zahtevajo, da se ozdravljenec pride ochazat spet čez leto dni in včasih še večkrat. Ako se povabilu na nov pregled ne odzove, ga črtajo in nočejo imeti opravka z njim. Če pa na ponovni pregled pride, pa prinese s seboj ponovne sledove nekdanje bolezni, ga prav tako brž črtajo in ne pride več v poštev.

"Ali kaj dosti ozdravljenj zavržejo?"

V sto letih "lurskih dogodkov" je bilo zdravniškemu uradu prijavljenih od 4 — 5,000 "čudežnih" ozdravljenj. V vsem tem času so zdravniki uradno priznali le nekaj nad 50 zares avtentičnih. S tem ni rečeno, da so vse druge "zavrgli", rečeno je samo, da niso imeli dovolj podatkov o njih in jih niso mogli z vso strogostjo znanstveno preiskati.

"Torej kakih 50 ali 60 so pa le priznali za čudežna?"

Zdravniki tega izraza ne uporabljajo. Ugotovijo samo, da narava ne more tako zdraviti, več pa ne rečejo. Vse podrobne zapiske pošljejo na višji urad, ki deluje v Parizu. Sestavljajo ga zopet zdravniki, toda ob njih sede tudi učeni teologi. Ta urad zopet vse natančno preišče. Ako dožene, da je treba ugotovitve lurskega urada potrditi, mislijo, da se je zgodil čudež. Tako poročajo škofu v tisti kraj, odkoder je ozdravljenec, in šele škof ima pravico izreči, da je bilo ozdravljenje čudežno.

"Ali je potem tak čudež verska resnica, ki jo moram verjeti, kot verjamem na primer v Kristusovo vstajenje od mrtvih?"

To pa ne! Kristusovo Vstajenje in druge verske resnice, ki jih uči katekizem, so naravnost od Boga razodete. Ko moliš na primer Apostolsko vero, ne najdeš v njej prav ničesar o lurskih čudežih.

"Tedaj nimam greha, če ne verjamem v lurške čudeže?"

Ponavljam, kar je bilo rečeno v začetku najinega pogovora. Ko enkrat veš, kako skrbno in natančno je vsak čudež preiskan, pa še praviš, da vse skupaj nič ni — ali ni to greh zoper pamet? Ali ti ne pove zdrava pamet, da ne kaže še naprej tajiti?

"Recimo, da imaš prav. Vendar zavoljo take nevere nimam greha pred Bogom in po smrti ne pojdem v pekel?"

Ne bom trdil, da pojdeš. Toda nekaj drugega bo treba premisliti. V Apostolski veri izjavljaš med drugim: Verujem... v katoliško Cerkev. Veruješ torej, da Cerkev uči prav in to zato, ker jo je ustanovil Kristus in ji dal dar nezmotljivosti. Cerkev res ni nikoli razglasila lurških čudežev za dogmo ali nezmotno versko resnico, vendar pa Lurd priznava in je ustanovila celo poseben praznik, ki se obhaja vsako leto 11. februarja. Nazadnje le ne moreš reči, da nimajo lurški čudeži nič opraviti s tvojo vero. Če jih tajiš, podcenjuješ veljavo Cerkev in to gotovo ni brez greha. Najbrž zaničevanje lurških čudežev ni samo greh zoper pa-

met, je tudi greh zoper Cerkev in končno tudi greh zoper Boga samega.

"Zakaj praviš, da samo "najbrž"?"

Zato, ker je odvisno od tega, koliko hudobije je zraven. Kjer ni hudobije, ni greha. Ni vsak hudoben, ki ne verjame v lurške čudeže ali sploh v čudeže, ki niso naštetih v evangeliju. Morda samo dovolj poučen ni. Kdor pa je poučen, pa še in še taji, taji, bi rekel Prešeren, "po svoji slepi glavi", pri takem bom menda moral res izpustiti tisti "najbrž..."

"To torej velja meni! Zdaj sem poučen, kali? Pa ko misliš, da bo treba izpustiti "najbrž", zakaj si pa pustil "menda"?"

Zato, ker ti v dušo ne vidim in ne vem, koliko hudobije je v tebi. In tudi tega ne vem, še sem te s temi kratkimi besedami dovolj poučil. Morda boš rekel: Tebi ne verjamem, nekoč pojdem sam v Lurd in bom videl, če je vse res, kar si mi povedal. Potem se bom odločil...

"Vidim, da si zelo popustljiv. Sem mislil, da boš bolj strog z menoj".

Ne morem in ne smem biti bolj strog kot je Cerkev in sam Bog, ki nam je dal Cerkev za vodnico.

Božički tipka

★ SKORAJ VERJETI NE MOREM, da je leto minilo. Zdi se mi nemogoče, da je imelo 52 tednov. In vendar bo držalo: imeli smo lepo število dobro obiskanih slovenskih maš, pobožnosti v kapelici naše Marije Pomagaj, prosvetnih sestankov in filmov, nastopov otrok Slovenske šole, porok in krstov ter žal tudi pogrebov . . . Kronika naše tukajšnje "župnije" je pestra in bogata. Bog daj, da bi tudi leto 1962 prineslo obilico verskega in kulturnega razmaha. Bog naj bogato blagoslovi vse, ki mi pomagajo na vsak korak pri napor-nem delu!

★ Dobili smo Baragov Koledarček. Črtajte v njem, da je je v Melbournu vsako prvo nedeljo v mesecu slovenska služba božja v St. Louis Church, Burnley. Že s prvo nedeljo v januarju se bomo začeli Slovenci zbirati v novoodprti hrvaški cerkvi bl. Nikolaja Tavelića, vogal Wellington St. in Hodgkinson St., tik za farno cerkvijo sv. Janeza v Clifton Hillu. Ura je ista kot prej: ob enajstih. Cerkvica je komaj dva bloka od železniške postaje Clifton Hill in en blok od Queen's Parade, kamor pripelje tramvaj iz mesta po Smith St. Prepričan sem, da se bomo v cerkvi počutili doma.

★ Otvoritev hrvaške cerkve je bila dne 30. decembra, zadnja nedeljo v preteklem letu. Domače ter pomembne slovesnosti se je poleg Hrvatov udeležilo tudi lepo število Slovencev. Tudi skupina naših narodnih noš nas je dostojno predstavljala.

★ Zadnjikrat smo imeli slovensko mašo pri St. Louis-u v Burnley na novega leta dan. Poslovi smo se od cerkvice, ki nam je služila dolgih šest let, in se zahvalili Bogu za vse milosti, ki smo jih v njej prejeli.

★ Za letošnjo polnočnico na prostem nam je bilo vreme zopet naklonjeno. Bila je lepa, četudi malo hladna noč. Moralo je biti blizu tisoč verni-

kov, ki so se za to božično slavlje zbrali na dvorišču našega hostela. Zopet smo poslušali mile slovenske zvonove, res sicer samo preko zvočnika, pa vseeno prijetno ganejo. Opolnoči je angel na střeži nad oltarjem oznanil veselo oznanilo iz evangelija, nato pa se je pričela pomikati procesija angelčkov iz kapelice proti oltarju na prostem. S svečicami v rokah so peli:

"Angelčki stopajo skozi nebesa,
vsa razsvetljena je rajska zavesa,
Jezuška spremljajo, pesmi povejo,
v drobnih ročicah lučke neso . . ."

Res so spremljali Jezuška, ki sem ga za nami nesel iz kapele, položil v jaslice na oltar ter blagoslovil. Nato smo začeli polnočnico . . .

Iskrena zahvala vsem, ki so mi kakor koli pomagali zlasti pevcem, fantom našega hostela in otrokom Slovenske šole.

★ Krstov je bilo v decembru kar lepo število: Dne 9. decembra je v cerkvi Svete Družine, Bell Park, zajokal Silvester Franc, prvorojenec Ivana Krajncina in Ljudmile r. Širca, dne 21. decembra pa prav tam Tonček, sinko Ivana Žele in Emilije r. Rok. — Dne 22. decembra so k Mariji Pomagaj v Kew prinesli iz Dalmore, Gippisland, Katarino, prvorojenko Antona Medveda in Ivanke r. Karničnik. — Dne 23. decembra sem imel pri Mariji Pomagaj kar šest krstov. Enega bom kasneje posebej omenil, ostali pa so: Erik Ronald je sin Nilsa Henryja Mattsson in Slavke r. Pipan. Danny Jožef je ime sinku Jožefa Simičič in Eme r. Velišček, za Margareto pa bodo klicali prvorojenko Jožefovega brata Oskarja Simičiča in Bosiljke r. Plavljančić, ki so jo pripeljali na krst prav iz daljnega Sydneya. — Sinku Franca Ludvika in Marije r. Medved je ime Robert, privorojenki Ignaca Kalister in Pavle r. Strle pa Irena Marija. — Dn 26. decembra so k Mariji Pomagaj prinesli Ronalda Franka, sinka Silva Tomšiča in Livije r. Krešević. — Vsem naše iskrene čestitke!

O prilikah, kot je bil 23. december, se šele prav vidi, kaj se pravi imeti lastno kapelico, ka-

mor prinesejo h krstu. Ko bi moral teči kar na šest krajev, za sleherni krst v drugo župnijo, bi zlasti zdaj pred božičem nikakor ne mogel ujeti časa.

★ Za 23. december moram omeniti posebej še en krst in oznaniti, da so vsi fantje našega hostela dne 5. decembra postali strici. Sicer je Kregarjev Slavko, sin naše gospodinje in mame, hotel sinka, da bi ga naučil igrati trobento; mamiči Ančki r. Činč je pa kar pogodu, da je punčka. Ji bo kmalu pomagala po hostelski kuhinji. Oba pa sta zadovoljna, da je Marija Emilija, kot kličemo princezko našega hostela, zdrava in pridna. Krstili smo jo seveda v naši kapelici Marije Pomagaj, kjer sta Slavko in Anica pred lanskim božičem stopila pred oltar. — Posebne čestitke obema, na tudi stari mami in seveda vsem stricem. Pa tudi mali Mariki, kot jo po prekmursko kliče mama, da ima kar 35 stricev. Za tako število stricev se pa že izplačajo čestitke, kajne?

★ No, tudi vrsto porok moram naštet. Dne 8. decembra sta pred oltar naše Marije Pomagaj stopila Jožef Čeh in Jana Prajdič. Jože je član cerkvenega zbora in je od svojega prihoda v Avstralijo stanoval v našem Hostelu. Doma je iz Viničke vasi in krščen v župniji Korena pri Mariboru, Jana pa je iz Žirovnice na Gorenjskem ter

krščena na Breznici. — Dne 15. decembra je pred istim oltarjem Lidiji Uršič obljubil zvestobo Manfred Wolfgang Ptok. Ženin je iz Šlezije, nevesta pa iz Gorice. — Dne 24. decembra sta prišla k Mariji Pomagaj dva para iz Geelonga: Franc Ivančič (iz Hrenovice) in Ivanka Dodič (iz Obrova, župnija Hrušica) ter Stanislav Ogriz (iz Mislinje) in Natalija Tončič (iz Koč, župnija Slavina). — Dne 26. decembra smo zapisali v poročno knjigo Stanka Hartmana, ki je znan med melbournskimi Slovenci kot dolgoletni delavec pri Slovenskem klubu, kot harmonikaš in eden naših prvih narodnih noš. V cerkvi bl. Oliverja v Pascoe Vale je rekel "da!" svoji nevesti Veri Bodnarčuk. Stanko je bil rojen pri Sv. Lovrencu na Štajerskem, nevesta pa v Beogradu. — Dne 29. decembra sta bili dve poroki: Pri Sv. Brigiti v North Fitzroyu je Jožef Farkaš dobil za ženko Rozino Cigan. Ženin je iz Hotize, nevesta pa iz ČrenSovcev. V stolnici sv. Potrika pa je Franc Zgoznik obljubil zvestobo Mariji Smrdel. Ženin je iz Zgornjega Kamenščaka, župnija Čežanjevi, nevesta pa iz Sele, župnija Slavina. — Leto je zaključila slovenska poroka dne 31. decembra v Sunbury, kjer je Franc Krajnc popeljal pred oltar Angelo Salamon. Ženin je rojen v Mariboru in krščen pri Sv. Marjeti ob Pesnici, nevesta pa v Celju in krščena na Kalobju. — Vsem parom naše čestitke!

(Konec str. 10)

Pred oltarjem ob polnočnici v Melbourne

o cerkvenem zboru

Oba slovenska vladika, ljubljanski nadškof Anton Vovk in mariborski škof Maksimilijan Držečnik, sta se med zasedanjem koncila oglasila preko vatikanskega radia. V informacijo našim naročnikom in bralcem tu nekaj izvlečkov. — Ur.

Nadškof Vovk 24. novembra.

Našo nadškofijo je izredno razgibala napoved II. vatikanskega vesoljnega zbora. V vsako župnijo je prodril glas o važnosti koncila. Povsod so verniki veliko skupno molili za njegov uspeh. Letošnje poletje os bile po vseh dekanijah posebne pobožnosti, k iso bile številno obiskane in res iskren izraz sočutja s Cerkvijo.

V Jugoslaviji je 27 nadškofov inškofov, ki so bili poklicani kot koncilski očetje na II. vatikanski cerkveni zbor. Za potno dovoljenje ni bilo težav. Vsi smo prišli, razen treh, katere ovira starost ali bolezen. Na začetek in potek bomo imeli vsi udeleženci neizbrisne spomine. Začetne procesije se ob otvoritvi koncila nisem mogel udeležiti. Čakal sem na svojem mestu v cerkvi sv. Petra. Bolezen pa je bila trenutno pozabljena, ko sem videl in slišal sv. Očeta in koncilске očete... Doslej sem se, hvala Bogu, mogel udeleževati še vseh sej. Poseben spomin in vtis pa mi je zapustil afriški škof Chinchester, ki se je vpričo mene zgrudil od kapi zadet. Lepa smrt ob pomembnem delu!

Od koncila pričakujemo vsi škofje in verniki veliko. Doslej smo razpravljali zlasti mnogo o bogoslužju. Tozadevno imamo Slovenci že marsikaj. Že leta 1932 smo dobili prevod rimskega obrednika. Dobili smo pravico, da duhovniki delijo zakramente v slovenskem jeziku... Upam, da bo koncil dovolil nam in vsem katoliškim narodom še marsikaj.

Porabim to priliko, da se vsem dragim Slovencem lepo zahvalim za molitve v moji bolnici. Prav lepo pozdravljam... vse svoje duhovnike in bogoslovce. Pozdravljam... malo semenišče v Pazinu in Vipavi. Božji blagoslov in božji mir bodi vedno z nami!

Škof dr. Držečnik 25. novembra.

Otvoritev koncila je bila edinstvena. Doslej največja slovesnost te vrste v zgodovini Cerkve. Poleg mene je v procesiji korakal škof domačin iz Afrike. Ves čas sem mislil na Gospodove besede: "Ti si Peter-Skala in na to Skalo bom sezidal svojo Cerkev".

V koncilskih komisijah so štirje člani jugoslovanskega episkopata: nadškof Šeper (Zagreb), škofje Pichler, Bukatko in Franič. To zastopstvo je izredno veliko. Jugoslovanski škofje, 24 po številu, predstavljamo samo en odstotek med 2400 škofi na koncilu. Med 250 člani, ki so bili izvoljeni ali po papežu imenovani v komisije, bi imeli torej pravico le do dveh ali morda treh. S štirimi člani smo lahko torej zelo zadovoljni.

(Radijski urednik je tu vprašal škofa: "Zgodilo se je prvič v zgodovini Cerkve, da ste na sedanjem 21. ali II. vatikanskem vesoljnem cerkvenem zboru obravnavali vprašanje liturgije ali češčenja, ki ga izkazuje Cerkev Bogu. Liturgično življenje je bilo nekoč v Sloveniji zelo razširjeno. Ali bi nam mogli povedati, kako je sedaj z njim? — Škof odgovarja:)

Liturgično gibanje in z njim liturgično življenje doživlja v Sloveniji v povojni dobi resničen preporod in poglobitev. Vse versko življenje in delovanje duhovnikov je danes osredotočeno na Cerkev in cerkveno bogoslužje. Duhovniki in verniki se vedno bolj zavedajo neizmernih zakladov, ki jih vsebuje bogoslužje, predvsem sv. maša. Sodelovanje vernikov pri sv. maši vedno bolj napreduje. Število svetih obhajil narašča. Seveda ni povsod enako. Napredek je odvisen od tega, kako so posamezni duhovniki zavzeti za liturgično obnovo."

O SLOVENSKI MLADINI na Tržaškem in Goriškem smo brali že mnogo slabih sodb. Mnogi tožijo, da je narodnostno in moralno vedno bolj nezanesljiva. Zdaj pa vidimo zapisano vsaj o tržaški slovenski mladini nekaj drugega in sicer v zahvali po uspešnih občinskih volitvah. "Najtoplejšje priznanje naši mladini, vsem tistim mladim sinovom slovenske matere, ki so bili pred volitvami neutrudno na nogah in zaradi obilnega dela dostikrat niso vedeli, kdaj je dan ali noč. Dokler bomo imeli takšno mladino, bomo lahko vzklikali z Gregorčičem: Le vstani, borni narod moj, do danes v prah teptan; pepelni dan ni dan več tvoj, tvoj je vstajenja dan!

Izpod Triglava

SVETA GORA nad Solkanom pri Gorici je izginila iz slovenskih krajevih imenikov. Bajse se zdaj imenuje "Gostišče Skalnica". Vse, kar pomeni kaj svetega, komunisti odpravljajo. Ljudje, ki hodijo na Sveto goro, naj bi bili samo izletniki, nikakor ne romarji. Zato komunisti ne vidijo crek-ve na gori, samo gostilno ali "gostišče." No, tisoči in tisoči božjepotnikov bodo pa še nadalje videli cerkev in vanjo zahajali, Sveta gora bo pa stala, ko komunistov že davno nikjer več ne bo.

NAD SEDEMDESET KILOGRAMOV je tehtal zabo, v katerem je mariborski škof dr. Držečnik nesel v Rim Slomškove spise in prepise in prevode v latinščino. Vse bodo v Rimu preštudirali in pregledali, če ni kdaj kaj "narobe" zapisal. Tak je namreč predpis cerkvenega prava, da je vse to potrebno, preden Cerkev koga začne upoštevati kot svetniškega kandidata. Poleg tega je potreben tudi podroben življenjepis, ki dokazuje, kako svetniško je Slomšek živel. Pa še polno prič hočejo imeti. Ko je preiskava tako stroga, se ni čuditi, da morajo svetniški kandidati tako dolgo čakati, preden jih Cerkev proglasi za svetnike. Posebno počasi gre delo od rok, če je kdo veliko pisal, ker je treba do zadnjega drobca vse zbrati in prevesti v jezik, ki ga v Rimu razumejo. To je silno delo. Škof dr. Držečnik pravi, da so delali v Mariboru od 1. 1926 do zdaj. Kako dolgo bo vzelo, da bo rimska komisija svoje delo zaključila — sam Bog ve.

LJUBLJANSKI NADŠKOF VOVK se je vrnil iz Rima z močno oslABLJENIM zdravjem. V Ljubljani jih je kar zaskrbelo. Videli so, kako je shujšal in kako mu odpovedujejo oči in noge. Maševati more le tako, da se poslužuje posebnih pravil, ki so dane napol oslepelim mašnikom.

TRST IN BENETKE bodo povezali z novo avtomobilsko cesto. Dne 1. novembra 1962 so začeli z delom. Cesta se pričinja v Sesljanu in bo merila malo manj kot 100 km. Od nje bodo odcepili stransko progo Palmanova — Videm.

V **ZABNICAH** pod Višarjami so 5. novembra pokopali ondotnega župnika Ježefa Simiza, ki je mnogo let vodil župnijo. Bil je vseskozi vzoren duhovnik. Govoril mu je pri pogrebu nekaj desetih slovenskih učencev več kot lani, število dijakov je pa nekoliko padlo.

SLOVENSKE ŠOLE na Tržaškem obiskuje v tem šolskem letu skupno 2271 učencev in dijakov. Vštete so osnovne in srednje ter strokovne šole. V osnovne šole je vstopilo letos nekaj desetih slovenskih učencev več kot lani, število dijakov je pa nekoliko padlo.

NA GARIŠKEM pa štejejo slovenske šole skupno 698 učencev in učenk. Število je nekaj nižje od lanskega. Osnovne jih štejejo 393, nižje srednje 244, višje 61.

SILNO OSTRJA ZIMA okoli Božiča, ki smo o njej slišali z več ali manj vse severne poloble, je hudo vladala tudi v Sloveniji. Z Gorenjskega je prišel glas, da je bilo veliko snega, pa to še ni bilo najhujše. Silna poledenica in kajpada mraza sta ovirala promet in ljudi držala doma, omenja kratka opazka v pismu.

PRIMORSKE VASI marsikje pogrešajo zvonove. Imajo le po enega, tako vedo povedati. Med vojno je Italija rekvirirala mnogo zvonov za vojne namene, pa obljubila, da jih po vojni vrne. Vrnila jih je pa tako, da je dala zanje denarno odškodnino. Toda ni je dala cerkvam, izročila jo je rdečim oblastem Jugoslavije. Kako so te oblasti denar porabile, Italiji ni mar. Primorci vedo, da je Italija ravnala zelo narazodno, pa seveda tudi, da od rdeče vlade komaj smejo pričakovati nove zvonove.

"PRIMORSKI DNEVNIK" se po izjavi Katoliškega glasa v Gorici tu pa tam nazivlje "glasilo slovenske skupnosti v Italiji". Katoliški glas mu to pravico odreka in trdi, da bi se kvečjemu smel imenovati "glasilo italijanske socialistične stranke." To pa zato, ker je med agitacijo za občinske volitve v Trstu podpiral vse prej kot skupno slovensko listo.

SLOVENC NA KOROŠKEM so si v zadnjih letih vzgojili skupino študentov, ki veliko obetajo. Je število kakih 20 mladih ljudi, ki so se začeli uveljavljati na raznih toriščih: v politiki, pesništvu, dramatikah in pesnikovanju. Oglašajo se v Našem tedniku — Kroniki, v Veri in domu, v reviji Mladje in še kje. Nekaj njihovih prispevkov je objavila že tudi tržaška Mladika.

ZA SLOMŠKOM — BARAGA!

OB STOLETNIH PROSLAVAH SLOMŠKOVE SMRTI smo nehote nekako v ozadje potisnili spomin na drugega slovenskega svetniškega škofa, ki je bil Slomškov vrstnik in dober osebni prijatelj — škof **Friderik Baraga**.

Za Slomškovo poveličanje dela posebej mariborska škofija, za Baragovo ameriška v mestu Marquette, država Michigan. Kakor je bil Slomšek prvi škof v Mariboru, tako je bil Baraga prvi škof v Marquettu. Slomšek je sedež škofije v Maribor prenesel iz St. Andraža, ni pa škofije ustanovil. Baraga je tudi prenesel sedež svoje škofije v Marquette iz Sault St. Marie, toda bil je obenem tudi ustanovitelj te škofije.

Baraga je umrl šest let za Slomškom in sicer 19. januarja 1868. To se pravi, da prav v tem mesecu praznujemo 95letnico njegove smrti. Čez pet

let bo stoletnica, ki jo bo naš narod skupno z vso Ameriko brez dvoma enako navdušeno proslavil, kot je preteklo leto Slomškovo.

Da se bomo do takrat bolje seznanili z Baragom, njegovim življenjem in delom, bodo MISLI po malem kaj povedale o njem. Če bo le prostor dopuščal, bomo v eni prihodnjih številok začeli objavljati spis o njegovem življenju, ki ga je v angleškem jeziku napisal neki Amerikanec in ga objavil v ondodnem listu. Mi bomo seveda objavili spis preveden v slovenščino.

Slomšek in Baraga, dva velika slovenska muža, brez dvoma pred Bogom svetnika, pred Cerkvijo še ne. Mi pa vsak zase z vso zaupnostjo že zdaj kličemo k njima: Slomšek in Baraga, prosita za nas, za naš narod, za našo domovino, za Cerkev, za ves svet!

Tipka ...

(s str. 7.)

★ V bolnisnici sta bila krščena v tem mesecu dva slovenska malčka, pa sta že v dveh dneh po rojstvu odšla med angelčke. Petrček je bil sinko Vinka Omana in Anice r. Dernič iz Bentleigh, drugi pa je Neil, sinček Rudita Iskra in Eme r. Jelenič iz Keilor East. Pokopali smo ju na keilorskem pokopališču. Težko prizadetim staršem iskreno sožalje!

★ Ko ravno pišem te vrstice, je "The Herald" (dne 3. jan. 1963) prinesel na prvi strani poročilo s pretresljivim naslovom: "Mother of four shot dead — Woman's body in car . . ." V najdeni mrtvi ženi so spoznali **Kristino Šumrada r. Sterle**, katero je mož Stanko na domu ob eni uri ponoči ustrelil. Stanka so aretirali blizu mesta, kjer so našli njegov avto s truplom ubite žene. Podrobnosti v trenutku, ko to pišem, še niso znane. Vem, da je bil Stanko zaradi napada na ženo že enkrat, pred sodiščem, nato pa poslan v jetniško umobolnico, odkoder se je po nekaj mesecih vrnil k svoji družini. Imata štiri otroke: najstarejša hčerka je stara osem let, najmlajši sinko pa komaj pet mesecev.

Pokojna Kristina je bila rojena dne 12. decembra 1931, Kozarišče pri Ložu na Notranjskem. V istem kraju je doma tudi mož Stanko. Poročila sta se v Trstu leta 1952, nato pa emigrirala v Avstralijo. Ves čas sta živela v Melbournu. Pokojnica zapušča poleg štirih nepreskrbljenih otrok tu v Avstraliji še brata Ludvika, doma pa starše, dve sestri in dva brata. Vsem izrekamo globoko sožalje ob tragični smrti.

Kristino bomo pokopali, čim policijske in zdravniške komisije končajo svoj posel, med naše grobove keilorskega pokopališča. Naj v miru počiva! Priporočam jo v molitev, tudi njenega moža Stanka, sodbo pa prepustimo vsevednemu Bogu.

★ Pete litanije z blagoslovom bomo imeli pri Mariji Pomagaj v **petek 1. februarja** ob pol osmih zvečer, ker pride svečnica na soboto in moram biti v spovednici. Po pobožnosti filmska predstava v obednici našega hostela. Vsi vljudno vabljeni!

TELEGRAM.

Popravite! Naša služba božja v hrvaški cerkvi bo odslej ob 11:30 (ne ob 11!), ker sicer ne bi bilo časa za spovedovanje. **Še drugim povejte!**

O "TAPRAVI, RESNIČNI"

in pa o "moderni" umetnosti

Pred meseci so MISLI prinesle nekaj slik in kratek spis o "abstraktni" umetnosti. Spis je izrazil željo, da bi se oglašil g. Stanislav Rapotec in napisal kaj bolj strokovnjaškego. Res se je g. R. oglašil uredniku telefonsko in navedel obisk s pripravljenim člankom v žepu. To je pa bilo tudi vse.

Namesto pričakovanega spisa g. Rapotca pa tu ponatiskujemo spis iz GLASA S.K.A. v Argentini, ki naj bo v pouk bralcem MISLI in prav tako uredniku samemu. — Ur.

"NE GOVORI: 'Kako to, da so prejšnji časi bili boljši od teh?', ker tega ne vprašuješ iz modrosti" (Pridigar).

V naši nemodrosti pa le tožimo o nekdanjih časih, ko ni bilo samo več morale kot danes, ampak ko so tudi književnost, likovna umetnost in glasba bile "res umetnost". Pozabljam, da se je v resnici človek v vsaki dobi moral boriti za ohranitev duhovnih vrednot in da se je morala vsaka "sodobna umetnost" prebiti preko ščitov ustaljenega okusa, če je hotela na nove okope.

"Moderni slikarji, pesniki, skladatelji se norčujejo iz ljudi!" — medtem ko je nekoč bilo drugače, res umetniško lepo. Bach, to je bil komponist, ne pa danes kak nevrotičen Stravinski! Van Gogh je bil slikar, ne pa ta packač Picasso! Prešeren je bil pesnik, ne pa danes kak zmešan . . . itd itd. In ko to govorimo, kar vidimo, kako je publika vedno nosila Bacha in van Gogha in Prešerna na ramenih . . .

Pa bi bilo samo treba odpreti preprosto knjigo in bi zvedeli, da je Bach skoraj prišel ob vsakdanji kruh, ko je prvič zaigral — n. pr. — svojo nesramno moderno *Toccato in fuga v d-molu* (današ nam pomeni vzor lepe, ustaljene, resnične umetnine), da je van Gogh ob norčevanju sodobnikov doživel duševni zlom, da je naš Prešeren izmed že takó in takó maloštevilnih bralcev v glavnem dobival le bree. (Večina ga sploh ni braja, saj je imela svojega "res ta pravega pesnika Koseskega" . . .)

Ali ne gledamo na moderno umetnost tako zviška predvsem zato, ker ne poznamo resnične preteklosti in pa ker smo komodni (za odklonitev novega je treba dosti manj časa in truda kakor pa za poskus razumevanja) in šele potem morda

zato, ker nam pojmi o različnih osnovah in funkcijah raznih umetnosti niso dovolj jasni?

"Moj mali v zibki zna tudi tako cviliti!" — "Prmej, da moj ta mali boljše riše!" — "Tako pesem brez repa in glave še jaz napišem!" — izrazi, ki niso toliko znak kulture — za katere velikost ali majhnost nismo vedno prav mi sami zaslužni ali krivi — ampak predvsem znak našega ponižujočega odnosa do ustvarjalnega dela drugih.

Potem ko smo videli zamotan sodobni film, gremo vase, ali ga predebatiramo, vprašamo estete in moraliste za njih mnenje. Ko gradimo hišo in se nam pri stopniščni vijugi delo ustavi, povprašamo prijatelja-gradbenika, kako in kaj. Mirno — in ne da bi se pri tem norčevali iz njega. Ko gledamo nek aparat v trgovini in ker je čuden (pred desetletji takih ni bilo), prav ponižno pustimo, da nam uslužbenec razloži, kako je s stvarjo in zakaj.

Pri gledanju slik, poslušanju glasbe ali pri branju nove knjige, ob kateri se morda ne znajdemo, pa nam niti na misel ne pride, da morda nam kaj manjka, če ne moremo dobiti stika z umetnino. Čisto mirno in z veliko samozavestjo dajemo definitivne in dostikrat norčave sodbe o delu in o ustvarjalcu.

Ali je tak naš negativni odnos do moderne umetnosti res samo posledica premajhne "tehnično umetniške izobrazbe", kakor trdijo naši umetniki, poudarjajoč, da ljudje niso krivi, saj so naši domovi in naše šole, kar se likovne in glasbene vzgoje tiče, bili skrajno primitivni? Ali pa je iskati vzroka morda bolj v tistem našem večnem teženju po izenačevanju, ko nas podzavestno moti, če imajo drugi drugačen okus, sensibilitnost, prepričanje, zanimanje kakor pa mi?

Bolj kot pri umetnikih ("ki bi svoje delo morali publiki razložiti") je iskati rešitev tega problema, ki ni lahek, v nas samih. Razlage si dostikrat namreč ne znamo pa tudi — ker je pot k razumevanju dolgotrajna — nočemo poiskati. Vendar kdor jo pošteno želi, jo bo našel. Ne pri likovnih umetnikih, ki se včasih ne znajo izraziti v jeziku, ki bi nam bil jasein, ampak ob branju, študiju ocen, ob razmišljanjih, ob stalnih obiskih razstav, ob knjigah, posebno še takih, ki so bile napisane, da človeka vpeljejo v nove pokrajine neznanih estetskih užitkov.

PRIPOMBA: Hruševski Nikita seveda tega ni bral, sicer bi ne bil vprašal ob pogledu na abstraktne slike: Ali jih je napravil slikar s čopičem ali osel z repom? — Ur.

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:
"MED LJUDMI"

Visoka napetost

POLNO PRIMEROV JE, o katerih žene skoraj dobesedno enako govore: "Kadar se bliža ura, da se bo mož vrnil iz službe, vedno opominjam otroke: Otroci, zdaj pa le pridni bodite, očka kmalu pride! Vse mu lepo pripravijo: stol poleg mize, na mizo dnevnik, cigarete, poleg stola copate. Potem se pa poskrijejo, da jih ne bo videl, ko pride. Jaz mu takoj prinesem kosilo in potem ga pustimo samega".

Nad takim možem, ki hoče biti sam, ki pred njim vsa družina izgine, bi človek najbolj pravilno napravil napis:

"Pozor! Visoka napetost! Smrtno nevarno!"

Kot električni akumulator z visoko napetostjo, tako nabit in skrbno izoliran živi včasih mož sredi svoje družine. Dokler se ga ne dotakneš, dokler po neprevidnosti ne povzročiš "kratkega stika", se da še živeti. Vlada sicer strog molk, mučno napeto stanje, vsi govore šepetaje, vsi hodijo po prstih, sporazumevajo se s pogledi in kretnjami. Toda ko se mu ta ali oni član družine le preveč približa, nastane nevaren stik — iskre kot strele švignejo po vsem stanovanju. Ostre besede pretresejo do mozga, očitki in grožnje padajo na vsi strani.

Tak kratki stik lahko napravi samo ena beseda, eno samo nedolžno, morda celo prav globoko pretehtano vprašanje, ki je bilo neizogibno in potrebno, ker s samimi kretnjami in mežikanji se le ne da vse dognati.

Samotar in posebněž

Najhujše pa je, da tudi na vprašanja navadno ne dobite pravega odgovora. Morda pride sicer huda ploha besed, pa nobena od njih ni taka, da bi odgovorila na željo vprašujočih.

Pri vsem tem se ima tak možakar večkrat celo za mučenika v svoji družini. In vendar bi ga človek vprašal, čemu se tak "samotar" in "posebněž" sploh poroči, ko mu očitvidno manjka vsak čut za skupnost življenja. Kaj šele, da bi v skupnem življenju, ko se je že pač poročil, čutil ali celo dajal — sebi in drugim — veselje do življenja sploh!

Nekateri so že po naravi takšni in se stanje visoke napetosti začne že kmalu po prvih tednih ljubezni v zakonu. Mož misli: saj je konec poročnih slovesnosti, lahko začnem spet svoje "normalno" življenje. Prav to, da si predstavlja "normalno" življenje kot neko stanje visoke napetosti, ki nikoli ne pozna prijetne sproščenosti in domačnosti, najbolj dokazuje, da je zgrešil poklic in da nikakor ni primeren za zakonskega moža — še manj pa za družinskega očeta.

Res pa je, da je možki bolj nagnjen k samotarstvu kot žena. Zato ima možki rad "svojo sobo", dočim se ženska hitreje zadovolji s sostanovalkami. Možki je večji "individualist", žena je vsaj, kar se moža tiče, bolj družabno bitje. Zato bi morala ženska, tudi zakonska žena, to posebnost moške narave razumeti in tudi upoštevati.

Morda ni toliko kriv

Mož tako pažnjo, ko se mu otroci in žena spoštljivo umaknejo, da si odpočije, da uživa nekaj miru sam zase, morda zna pravilno ceniti. Saj končno po napornem delu ali službi, kjer je imel ves čas opravka z ljudmi — morda sitnimi in tečnimi — res potrebuje miru.

Nekaj previdne "izolacije" in osamljenosti moža in očeta srečujemo tudi in najboljših družinah. Toda ta ne sme trajati kar dan na dan, marveč mora biti samo sredstvo, da si oče odpočije ali da lahko nemoteno dela in ga nepotreben vrišče ne ovira.

Nekateri možje niso taki samotarji že po naravi in so spočetka v zakonu prav prijetni in družabni. Čudaki postanejo šele z leti, ko se žene in otrok bolj in bolj naveličajo. V takih primerih se mora žena vprašati, če ni morda sama s svojo vsiljivostjo, s stalnim godrnjanjem in komandiranjem — "regljanjem" — povzročila, da se mož vedno bolj umika v "bleščečo samoto" — če hočemo porabiti angleški izraz: "splendid isolation".

Ženina vloga

Kako lahko žena na moža vpliva in ga spremeni na dobro ali slabo stran, vidimo iz primerov, kjer je bil mož v mladih letih otožen in pust. Ni

razumel nobene šale. Z leti ga je pa njegova ljubezniva in dovtipnosti polna žena docela spremeni-
nila. Postal je tudi sam vesel, šaljiv in družaben.

Toda žena tega ne bo nikoli dosegla s tem, da bi moža "hotela" spremeniti, da bi namreč zavestno nanj vplivala ali mu morda celo očitala, kakšen je — pust, dolgočasen, čudak! Ne koristi naravnost prigovarjati možu: Bodi vendar vesel in družaben! S takimi očitki in s takim priganjanjem ga naredi le še bolj čudaškega in se bo še bolj umikal vsemu. Žena more na moža vplivati le posredno in neopazno. Ta posredni, nevidni, blagodejni, osrečujoči vpliv na moža je njena lastna osebnost, njena vesela in živahna — sončna pričujočnost sama.

Nekateri moški imajo dneve ali tedne "sonč-

nega mrka" samo včasih, kadar jih namreč kaj "piči." O tem slišimo večkrat razne sodbe. Žena bo dejala:

"Rajši imam, da mi v obraz pove vse, kar mu ni prav ali po volji, samo da ni tistega neznosnega molka v hiši."

Ljudje — moški in ženske — po večini lažje prenesejo kratko ploho z gromom in bliskom, kakor da morajo po cele dneve ostati pod mučnim vtisom soparnega ozračja s težkim zračnim tlakom.

Zlasti možje bi se morali toliko obvladati, da jim ne b iob vsaki malo ostrejši besedi "zabegnili", da se potem vedejo kakor "mutec osoj-
ski".

(Še!)

IZ MATIČNIH KNJIG V N.S.W.

K r s t i

Pet je zapisanih za ta mesec in vsi so bili v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu:

Stojan Franca, prvorojenec, oče Silvano, mati Zorka r. Pavlovec. Camperdown. Botrovala Ivan in Francka Kobal — dec. 16. 1962.

Norman Zrim, oče Andrej, mati Kristina r. Vrbanc. Sydenham. Botrovala Franc in Terezija Matuš — 16. dec. 1962.

Ivan Bele, oče Stanislav, mati Stanka r. Bergoč. Marrickville. Botrovala Venceslav in Ana Orgrizek — 22. dec. 1962.

Drago Celin, oče Karel, mati Francka r. Cek. Poddington. Botrovala Maks in Marija Robič — 29. dec. 1962.

Vinko Skrajnar, prvorojenec, oče Ivan, mati Margareta Gjurica. Enmore. Botrovala Herman in Francka Skornik.

Sami fantki! Bog jih živi in njihove starše!

P o r o k e

Osem jih je bilo, vse v zgoraj imenovani cerkvi:

Andrej Pagon iz Cerkna in **Pavla Oberstar** iz Jurjevice — 15. dec.

Alojzij Knaus iz Loškega potoka in **Marija Ružič** iz Podstrane — 15. dec.

Vid Jankovič od Sv. Marije na Muri in **Katica Kedmenec** iz istega kraja — 15. dec.

Albert Stok iz Povina pri Sežani in **Rajka Bosna** iz Betine pri Šebeniku — 29. dec.

Peter Berginc iz Beljaka in **Cvetka Bukovec** iz Čepelj, Bela krajina — 29. dec.

Stane Žitko iz Slivja in **Helena Bedič** iz Budencev — 29. dec.

Milan Šircelj iz Ilirske Bistrice in **Silva Matko** iz Tominja — 29. dec.

Jože Hrastnik iz Vojnika in **Jožica Ramšak** iz Šmartna v Rožni dolini — 4. jan. 1963.

Vsem osmim parom vse najboljše na novo življenjsko pot!

SPET SMRTNA NEZGODA V SYDNEYU

V cestni nezgodi z motorjem je našel naglo smrt **Milan Glivar**, slovenski rojak, stanujoč v Redfern. Bilo je na Cleveland ulici. Prebilo mu je črepinjo in je obležal mrtev dne 3. januarja letos.

Policija ni mogla najti ne sorodnikov ne ož-

jih znancev rajnega Milana. V potnem listu je naveden njegov rojstni kraj: Karita. Rojen je bil 17. julija 1929, po poklicu pleskar. V Avstraliji je moral biti precej dolgo, ker je 16. oktobra 1962 prejel tukajšnje državljanstvo. Več podatkov o rajniku ni mogla dobiti ne policija ne mi.

Z Vseh Vetrov

ZA SNEMANJE FILMA o vesoljnem cerkvenem zboru so že prvi dan porabili 10.000 filmskega traku. Ekipa 160 filmskih tehnikov se je zavzela za izdelavo tega dokumentarnega filma. Izdelal ga bo končno inštitut "Luce". Sodelujejo pri izdelavi številni najbolj svetovno znani pisatelji iz Francije, Nemčije, Anglije in drugih krajev. To so pisatelji in umetniki, ki razodevajo globoko občutenost duhovnih problemov modernega sveta in so prepričani o ogromnem pomenu krščanskega poslanstva. Nekateri teh mojstrov besede so prišli v Rim že k prvim zasedanjem koncila, drugi imajo namen priti pozneje.

PRAVO BUDALO MORA BITI tržaški pisatelj dr. Budal-Pastuškin, ki je v tržaškem listu zapisal besede: "Belogardisti so iz domovine odnesli milijone in so z njimi tam v Argentini začeli izdajati **Slovensko kulturno akcijo**". — Na to odgovarja SKA s pozivom tebi in meni in nam vsem: Postani naročnik in boš soudeležen pri Budalovih milijonih! — In nadaljuje: Ne cenimo SKA po teži in številu knjig, ki jih izdaja, cenimo pojav SKA kot tak, kot ustanovo, brez katere bi bilo slovensko zamejstvo okrnjeno v bistveni stvari: v predstavnih svojih kulturnih ustvarjalnosti. Zavedajmo se tudi tega: SKA predstavlja za oblastnike v domovini največjo nevarnost, ker pomeni svobodo ustvarjanja iz duha! Nasprotno pa za večino "podložnikov" pomeni SKA največje upanje iz tujine. In ti nam pišejo: "Vzdržite, prosimo vas, vsaj še pet let, pa bo duhovna zmaga vaša!" Tako gledajo na SKA iz domovine in drugod. In mi?

KDOR ZNA, PA ZNA, je treba reči o Hruščovem, ki se trka na prsi in hvali, da je edino njegova zdrava pamet rešila svet pred propadom v znani krizi okoli Cube. Prav tako bi se lahko hvalila lisica, ki je trdila, da je grozdje prekislo, pa je zato obvarovala vinograd škode. Vendar nismo slišali, da bi se bila tako hvalila. Je sicer lisica, pa vendar manj lisičja kot Nikita Hruščov.

ŠESTDESET TISOČ NUN imajo razne protestantske cerkve po svetu, največ baje v Evropi, poroča revija TIME. Ugotavlja tudi, da so za-

četniki reformacije v 16. stoletju zavrgli samostanko življenje za moške in ženske. Polagoma so pa protestantske cerkve le spoznale, da je bil to velik pogrešek. Opazovali so njihovi verniki redovništvo v katoliški Cerkvi in videli, koliko dobrega izhaja iz njega za svet. Pred kakimi 150 leti so tudi v svojih vrstah spet obnovili redovništvo, ki polagoma narašča. Med njihovimi nunami se neki red imenuje celo "Marijine pomočnice", čeprav so reformatorji od Luthra naprej, tudi češčenje Matere božje zavrgli. Tako vidimo, da tem ubogim ljudem postaja dolgčas po katoliški Cerkvi. Bog daj, da bi jo zopet našli!

"MAN OF THE YEAR" — najodličnejši mož leta 1962 — kdo naj bi bil? Svetovno znana in priznana revija TIME, ki vsako leto izbere takega moža med tisoči odličnih, ni bila v zadregi z odgovorom. Sicer so prišli mnogi v poštev — med njimi Kennedy — toda lastniki revije so se odločili za papeža Janeza XXIII. V prvi številki za 1963 je papeževa slika na čelu ovitka, znotraj pa 6 dolgih strani branja o papežu, njegovem značaju, delovanju in uspehih. Pa še slike zraven. Priznati je treba, da bi tako simpatično in na široko razloženo mnenje o sedanjem papežu komaj mogli pričakovati v najbolj katoliški publikaciji. Kje so časi, ko so take "posvetne" revije papeža in Cerkev komaj omenjale, pa še tedaj nič kaj dobrega zinile o njima?

IZ KOMUNISTIČNIH DEŽEL uvoženo trgovsko blago sežigajo v Ameriki, ali pa vsaj kupovati ga nočejo. Amerikanci so dvignili organizirano propagando zoper uvoz in kupovanje te robe. Prizadeta je tudi Jugoslavija. Pri nekem takem sežiganju je šlo v pepel dosti suhe robe iz Jugoslavije — verjetno prav slovenske — menda prav dosti lepih košaric. Drago Kunc, zastopnik zunanjege ministra Jugoslavije, je v Belgradu izrazil upanje, da "bodo ameriške oblasti našle način, kako take reči preprečiti". Vendar bo to v deželi svobodnega izražanja bolj težko doseči. Amerika nima pod kontrolo možganov svojih ljudi, kot jih imajo vlade v rdečih deželah. Na drugi strani je pa res vprašanje, v koliko te vrste propaganda zavira širjenje komunizma.

“SLOVENSKI SVET” v Kanadi, ki naj povezuje vse kanadske Slovence v trdno narodnostno skupnost, že nekaj časa snujej ov Torontu. Pripravljalni odbor, je pred meseci razposlal osnutek pravil in spremni razglas na vsa društva in skupine Slovencev po vsej Kanadi. Razglas je podpisal inženir Božo Golob. Isti pripravljali odbor je tudi pobudnik za Slovenski narodni dom, ki naj nekoč odpre svoja vrata v Torontu vsem demokratičnim Slovencem.

Kaj pravite

FILIP KRHELJI IN NJEGOV NASLOV

TRI LETA JE BIL NAROČNIK in redno dobival list. Potem je pošta pošiljko vrnila s pripombo: “Moved, left no address”.

Pogledal sem v zapisnik. Prvo leto je plačal, malo manj kot za dve leti dolguje. Počakajmo, morda bo poslal novi naslov. In morda celo — naročnino . . .

Ni poslal in njegova kartica je šla med “pogrešane”. Tako je ostalo.

Po letu dni sem naletel na rojaka, ki sem o njem vedel, da se je nekoč rad družil s Filipom. Spomnil sem se.

“Ali kaj veš, kaj se je zgodilo s Filipom? “Veš za njegov naslov?”

Pomisli je, pokazal merico zadrege in požrl slino.

“Noče, da bi kdo vedel za njegov naslov.”

“Pa ti vendar veš?”

“Vem za hišo, imena ulice in številke ne vem.”

“Pa zakaj noče, da bi kdo vedel za njegov naslov?”

“Zapletel se je z neko Nemko, z njo živi in med Slovence ne hodi več.”

Ko sem prišel domov, sem Filipovo kartico porinil med “izgubljene”.

Potem sem nekoč nenadoma dobil obisk. Neznanec iz Melbourn.

“Rad bi dobil naslov od Filipa Krlja.”

“Od Filipa Krlja? Poznal sem ga, potem se je preselil in zdaj prav nič ne vem, kje je.”

“Pa so mi rekli, da pri vas gotovo zvem za njegov naslov.”

“So se pač zmotili. Obžalujem. Kdo pa si?”

“Milan.”

“No in kaj še? Boš pač imel tudi kak priimek?”

“DRUGA PLAT AMERIKE” bi bil menda slovenski naslov knjige, ki je izšla v Ameriki in popisuje — revščino v Ameriki! “The other America” je naslov v angleščini. Ameriko pozna ves svet najbolj pod imenom “bogata Amerika” ali “dežela obilja”. V tej knjigi pa pisatelj dokazuje, da je v Ameriki (ZDA) najmanj 40 — 50 milijonov ljudi, ki žive v velikem siromaštvu in nimajo upanja, da bi se jim položaj zboljšal. Pisatelj navaja celo vrsto razlogov, zakaj je tako, zraven pa skuša podati ansvete, kako tem ubogim milijonom pomagati. — Torej tudi tu velja: Ni vse zlato, kar se sveti...

“Ravšelj.”

“Torej, prijatelj moj, Milan Ravšelj, vedi, da nimam prav nič pojma, kam naj te pošljem iskat Filipa Krlja.”

“Pa ga moram in moram najti. Čudno, da so ljudje taki.”

“Taki so, pa kar nič jih ne moremo prenareriti.”

“Pa vendar imate pri vas veliko naslovov.”

“Nekaj jih imamo. Če bi se tebi zdelo veliko, pa res ne vem”.

“Večino že kar gotovo?”

“Zelo se motiš, prijatelj. Bojim se, da imamo samo neko manjšino.”

“Pa mi je nekdo pravil, da je bil pri vas in je zvedel za vse, ki je hotel zanje vedeti.”

“Je pač imel posebno srečo. Ali je tudi tisti iz Melbourn?”

“Tudi. Zato sem se tako zanesel, da sem kar prišel in vprašal.”

“Bolj pametno bi bilo, če bi bil poprej pisal in priložil znamko za odgovor. Dosti eeneje bi bilo.”

Obmolknil je. Čez čas sem vprašal:

“Praviš, da si iz Melbourn. Poznaš patra Bazilija?”

“Kaj ga ne bom poznal!”

“Ali ima on veliko naslovov rojakov iz Viktorije?”

“Mora jih imeti prav veliko.”

“Seveda je med njimi tudi tvoj?”

Spet je pomolčal.

“No, le povej, kaj se obotavljaš?”

“Ko sem prišel v Melbourne in se z njim seznanil, je vzel moj naslov, to vem. Potem sem so velikokrat preselil. Verjetno zdaj nima mojega naslova.”

“Kako pa bo, če pride Filip Krlj na obisk k p. Baziliju in vpraša za tvoj naslov?”

Na to ni bilo odgovora. Kdo naj ga pa da?

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

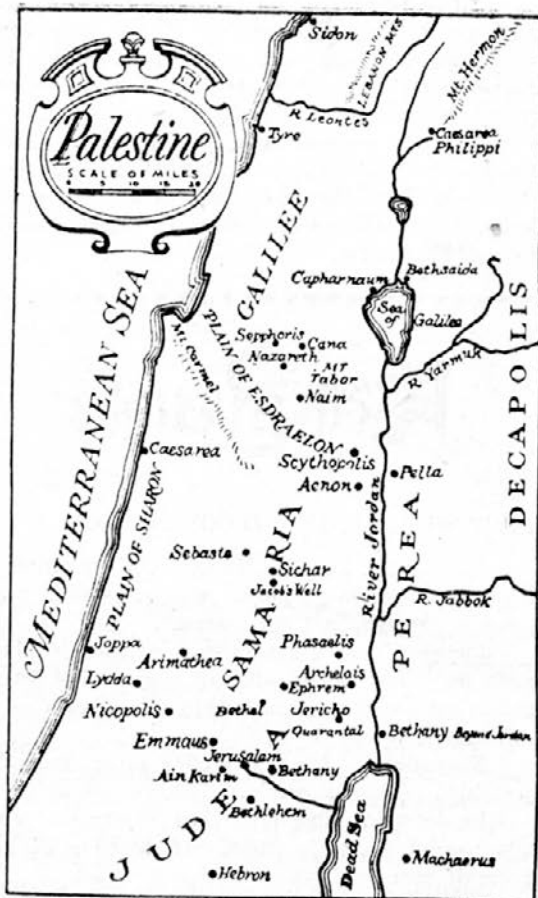
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolj poznati!

JEZUS OZDRAVI PETROVO TAŠČO

Ko so prišli iz shodnice, so takoj stopili z Janezom in Jakobom v hišo Simona (Petra) in Andreja. Simonova tašča je ležala bolna, tresla jo je huda mrzlica, in takoj mu povedo o njej. Pripil je, jo prijel za roko ter vzdignil. Pri tej priliki jo je zapustila mrzlica, vstala je in jim stregla.

Ko se je pa zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedene in vsa mesto je bilo zbrano pri vratih. In on je na vsakega izmed njih roke polagal in jih ozdravil, da se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju, ki pravi: On je prevzel naše slabosti in nosil naše bolezni.

In izgnal je mnogo hudobnih duhov, ki so vpiili: Ti si Sin božji! Pa jim je prepovedal in ni pustil, da bi govorili, ker so vedeli, da je Kristus.

Zjutraj, ko je bilo še zelo temno, je vstal in odšel na samotni kraj in tam molil. Pohitel je za njim Simon in njegovi tovariši in, ko so ga našli, so mu rekli: Vsi te iščejo. In rekel jim je: Pojdi-

ŠE VEDNO V KAFARNAUMU

Prav na isto soboto, ko je Jezus ozdravil obsedenca, kot je bilo brati v decembrski številki MISLI, je napravil še pri belem dnevu drug čudež. Po končanem pouku in molitvah v shodnici so bili vsi potrebni okrepeča. Najbolj naravno je bilo, da so stopili v Petrovo hišo. Peter je bil sicer doma iz Bedzajde, ki je stala na oni strani Jordana ob Galilejskem jezeru, toda vse kaže, da se je pozneje preselil v Kafarnaum in imel tam hišo. Iz dogodka, ki je opisan v levem stolpcu, mnogi sklepajo, da je bil Peter tedaj že vdovec in je gospodinjila v hiši mati rajne žene — tašča. Ta je pa ležala in bila zelo bolna. Kdo bo postregel lačnim gostom? Jezus je rešil vprašanje s čudežem.

Drugi čudeži so morali počakati na sončni zahod. Bila je namreč sobota in Judje niso smeli prenašati bolnikov pri belem dnevu, kakor se sploh ne lotevati telesnih naporov. S sončnim zahodom je pa sobota minila in vse je zamrgolelo. Čudežnih ozdravljenj je bilo toliko, da si jih evangelist ne upa po-

mo drugam, v bližnje trge, da bom tudi tam učil, kajti za to sem prišel.

In hodil je okoli, učil v njihovih shodnicah po vsej Galileji in izganjal hude duhove.

OBILNI RIBJI LOV

Ko je pa množica pritiskala za njim, da bi poslušala božjo besedo, in je on stal ob Genezareškem jezeru, je zagledal dva čolna, ki sta bila pri bregu. Ribiči so bili izstopili iz njih in izpirali mreže. Stopil je v enega izmed čolnov, ki je bil Simonov, in ga prosil, naj odrine malo od kraja; in sedel je ter iz čolna množicé učil.

Ko je pa nehal govoriti, je rekel Simonu: Od-rini na globoko in vrzite svoje mreže na lov. Simon se je oglasil in mu rekel: Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli; toda na tvojo besedo bom vrgel mrežo.

In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, da se je njih mreža trgala. Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Ti so prišli in napolnili oba čolna, da sta se potapljala. Ko pa je to videl Simon Peter, je padel Jezusu k nogam in rekel: Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek! Groza je bila namreč obšla njega in vse, ki so bili z njim, zaradi ribjega lova, ki so ga bili zajeli; prav tako pa tudi Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza, ki sta bila Simonova tovariša.

Ko so pristali s čolnoma ob obali, je Jezus rekel Simonu in njegovemu bratu Andreju: Hodita za menoj in napravil vaju bom za ribiča ljudi. In takoj sta mreže popustila in šla za njim. In ko je od ondod šel dalje, je videl druga dva brata, Jakoba, sina Zebedejevega, in njegovega brata Janeza, ko sta z očetom Zebedejem popravljala mreže, in ju je poklical. In ta dva sta takoj zapustila čoln in očeta in sta šla za njim.

JEZUS OZDRAVI GOBAVCA

In pride k njemu gobavec in ga na kolenih prosi: Če hočeš, me moreš ozdraviti. Jezus se ga usmili, stegne svojo roko in se ga dotakne ter mu reče: Hočem, bodi očiščen!

Takoj so gobe izginile in je bil očiščen. In z ostrimi besedami ga je takoj odpravil ter mu rekel: Glej, da nikomur nič ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in prinesi za svoje očiščenje dar, ki ga je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.

Ta pa je odšel in začel na vsa usta razglašati, kaj se je zgodilo, tako da Jezus ni mogel več očitno iti v mesto, ampak je bival zunaj na samotnih krajih; in hodili so k njemu od vseh strani, da bi ga poslušali in bi jih ozdravljali od njih bolezni.

Misli, January, 1963

zamezno naštevati. Rajši navaja pomenljive besede preorka, ki mu ob mislih na ozdravljenja prihajajo v spomin.

NA GALILEJSKEM MORJU KMALU POTEM

Ko je Jezus odšel oznanjevat božjo besedo sosednjim krajem, je videti, da so njegovi učenci po večini ostali v Kafarnaumu in ribarili. Podoba je namreč, da jih ni še bil končno poklical, naj redno hodijo z njim. Le tu pa tam so ga spremljali, nato se vrnil k svojemu poklicnemu delu. Zdaj je pa prišel čas, da vse popuste in ostanejo ob njem za stalno. Kako se je to zgodilo, nam popisuje čudež obilnega ribjega lova. Odslej misli Jezus očitno pridigati tudi med tednom in to kjerkoli, ne samo ob sobotah po shodnicah.

Ta njegov namen se jasno pokaže, ko si izvoli za svojo "prižnico" Petrov čoln. In da si je izvolil prav Petrov čoln, v tem je še globlji pomen. Že doslej je imel Petra posebej na preskušnji, ob tej priliki ga je takorekoč zadnjič postavil na tehtnico. In Peter se je dobro obnesel. Bil je izvežban ribič in je vedel, da se podnevi še manj izplača spustiti mreže, ko ponoči ni bilo nič. Toda — "na tvojo besedo", z vero v tvojo moč, pa dajmo!

Če je bilo še trohico dvoma v Petrovem srcu, je seveda moralo vse izginiti, ko je bil lov tako obilen. Brž se pa spet pokaže Petrov nagli značaj, ki ga meče iz razpoloženja v razpoloženje. Komaj se je dovolj načudil nad močjo Jezusovo, že ga popade groza pred njim. "Tak grešnik sem!" Toda pade groza pred njim. "Tak grešnik sem!" Toda loge, ki jih je Jezus imel zanj.

Postal je glavar apostoslov, z drugimi vred, ki jih je Jezus enako poklical, je odslej ostal stalno v družbi in službi svojega Gospoda.

GOBAVEC KRŠI POSTAVO

Judje so mnogim kožnim boleznim vzdevali ime: gobe. Kdor je bil spoznan za gobavega, ni smel bivati med ljudmi. Če se mu je slučajno kdo približal, je moral od daleč svariti: Nečist, nečist! Tako sta se drug drugemu umaknula.

Ta gobavec je pa kar udrl med ljudi in pred Jezusom — s tem je prelomil postavo. Vendar se ga je Jezus usmili in ga ozdravil. Hotel je pa vendar tudi sam držati Mojzesovo postavo, zato je ozdravljenca hitro nagnal k duhovnikom, da priznajo ozdravljenje. Nič naj pa ne pove, kako je do tega prišlo, da ne bi kdo Jezusa obdolžil nepostavnosti. Tako si moramo razlagati "ostre besede" in Jezusovih ust.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Nadaljnji izleti. — Polica

TISTO POLETJE SMO SPET PRIDNO izletavali. Spoznavali smo nove kraje in nove Orle. Povsod je bilo opaziti, da orlovska misel napreduje in poganja močne korenine.

Spominjam se izletov na Vrhniko, v št. Vid nad Ljubljano, D.M. v Polju, Horjulj, Šmarje pri Grosupljem in tako dalje.

Šmarski odsek je bil mlad in majhen. Na Dolenjskem je bilo sploh orlovstvo še nov pojav. Tudi od drugod je prišlo tisto poletje v Šmarje le malo Orlov. Slučajno pa je bilo med Orli iz šmarske okolice precej dijakov. Ti so med tovariši razvili močo agitacijo za izlet v Šmarje. Mnogo se nas je odzvalo in ni bilo napak. Javno telovadbo smo dijaki krepko podprli, imeli smo med telovadci skoraj večino. Mislim, da je tudi poveljeval naš vaditelj.

Po telovadbi je prišel med nas župnik s Police. Kregali smo ga, zakaj na Polici še nimajo Orla. Zagotavljal nas je, da bo kmalu. Dvorana bo v kratkem pod streho, fantov ne bo manjkalo.

Med nami je iskal vaditelja, ki naj bi prihajal na Polico vadit nove Orle ob nedeljah popoldne. Po daljšem barantanju smo se pogodili. Zadelo je — mene! Z gorečnostjo sem se lotil nove naloge, dasi je nisem dolgo vršil. Ne vem več, zakaj sem jo kmalu opustil. Pozabil sem tudi, kdo je poprijel za menoj.

Imeli smo nad 30 telovadcev, večinoma fantov okoli 17 let. Mnogo dobre volje je bilo med tisto mladino in dalo se je upati, da bodo v par letih narasli v lepo orlovsko četo. Dvorana je bila nova, zidana, orodje iz rok domačih obrtnikov, vendar prav dobro porabno.

Za svoj trud sem dobival tri srebrne kronice in izvrstno večerjo. Polovico — denarja namreč — sem porabil za vlak, vendar se mi je zdela nagrada prav zadovoljiva.

Zamujen vlak. — Razbojnik.

Neko nedeljo v decembru sem na Grosupljem zamudil večerni vlak. Prav pred nosom mi jo je bil odpihal. Pravzaprav bi bil še lahko skočil gor,

pa me je neusmiljen sprevodnik potisnil nazaj.

Zamuditi vlak — huda reč!

Kakorkoli sem urejeval svoje račune, nič drugega mi ni kazalo, kot mahiniti jo peš za nagajivim vlakom in hudobnim sprevodnikom. V treh urah sem upal biti v Ljubljani in doma.

Noč je bila hudo črna in nebó oblačno. Neznano mi je bilo, po kakšnih krajih me misli voditi dolenska cesta. Le to sem z gotovostjo zaključil, da Ljubljane skoraj ne morem zgrešiti.

Hodil sem in hodil — zdaj skozi vasi, zdaj po tihih samotah, zdaj pod gozdom, iz katerega so votlo odmevali udarci mojih urnih korakov. Žive duše nisem srečal.

Kar zaslišim od nekod udarce korakov. Dognal sem, da je nekdo pred menoj. Dolgo so mi koraki udarjali na uho, bliže in bliže. Vendar sem lahko uganil, da mi človek ne gre nasproti.

Končno ga dojdem. Hodil je po svoji strani ceste, jaz po svoji.

“Dober večer!”

“Bog daj!”

Nobene besede več! Kmalu je bil človek za menoj, saj sem hodil kakor veter. Pa ni dolgo zastajal. Začutil sem, da je pospešil korak in me jel dohajati.

Čudil sem se. Čemu me naenkrat skuša prehiteti? Še bolj sem nagnal svoje noge, da sem že kar napol tekkel. Kljub temu so udarjali koraki za menoj bliže in bliže.

Ugibal sem, koliko poti utegnem že imeti za sabo. Toda kamor sem se ozrl, sem videl le temno noč. Pred menoj in za menoj siva cesta, na desni gozd, na levi polje. Samotna oklica, pozna noč, votli udarci hitrih korakov za menoj — vse to me je navdalo z mrzlo grozo. Spomnil sem se raznih razbojniških zgodb in postalo mi je vroče . . .

Koraki so se vztrajno bližali. Stekel bi bil, toda sam Bog ve, kako daleč je do prve hiše. Tudi sem si dopovedoval, da bom razbojnika samo še bolj opogumil, če pokažem strah in se spustim v beg.

Tedaj je zavil preko ceste v poševni smeri proti meni . . . Bilo je gotovo — nadme gre!

Noga se mi je zašibila, bežati ni bilo več moč. Odnehal sem in počasi stopal. Prišla mi je misel: Z lepo ga pridobi! Hotel sem mu prijateljsko še enkrat voščiti dober večer, pa beseda mi je obtičala v grlu . . .

Bil sem ves prepadel in potne kaplje, ki so mi gosteje in gosteje polzele po hrbtu, so bile mrzle kot led.

Oni je stopil tesni k meni, da se mu je komolec posmukal ob mojem. Zdrznil sem se. Z levico sem

segel v žep in ovil prste okoli nožiča, z desnico sem vrgel plač na ramo, da bi me v primeru spoprijema ne oviral.

Pomislil sem: Nožič je skromno orožje, roka slaba, nasprotnik od sile močan! Kako se bom branil? Zastonj bo vsak odpor. Če hočem kaj doseči, ga moram prehiteti. Nekoč sem nekje ujel parolc: Napad je najboljša obramba!

Krčevito sem zgrabil za nožič. Izvlekel bi ga bil, pa roka me ni ubogala. Mišice so postale trde in neubogljive. Vsi udje so mi bili kakor otrpli, le noge so kot stroj nadaljevale svojo pot.

Tedaj me je nagovoril:

"Odkod in kam?"

Odleglo mi je. Človeška beseda je čudovito pomirjevalno vplivala na moje živce. Ko sem odprl usta za odgovor, mi je sicer v prvem hipu privrel le globok oddih iz dna srca, takoj potem sem pa mogel spregovoriti.

Le najnujnejše sem povedal. Človek je poslušal in pritrjeval. Nagibal se je tesno k meni in me z levico skoraj objemal. Govoril mi je tako blizu na uho, da sem po vsem obrazu čutil njegovo toplo sapo. Smrdela je po vinu . . .

Pijan je torej! Toda premalo, da bi se ga bilo treba manj bati. Če me napade, ga bo ta merica alkohola ravno prav podpirala . . .

Zavila sva v klanec. Pravil mi je, kje je bil in kam gre. Le napol sem ga razumel. Preveč mi

je vrelo v glavi. Pa me vpraša, če nimam denarja, da hodim peš!

Torej vendar res! Denarja išče pri meni. Tri srebrne kronice sem imel v žepu, dovolj, da sem vztrepetal pred tistim trenutkom, ko mi bo človek zastavil pot in zaklical:

"Denar ali dušo!"

Potne kaplje na hrbtu so mi še bolj zmrzile in lasje so mi silili kvišku, da mi je klobuk lezel z glave.

Tedaj sva bila vrh klanca in ob cesti je stala hiša. Spreletelo me je nanadno ugodje, da mi je noga obtičala. Kar sredi ceste sem se ustavil. Moj spremljevalec ni bil videti presenečen.

"Glej, ravno prav. Tu je pa moj dom. Hvaia za prijazno družčino. Lahko noč!"

Vsa mehka in topla mu je bila beseda. Preden sem mu odgovoril, je izginil za hišo.

Osupel sem stal na cesti. Je resnica ali prevara? Na licih sem še živo čutil vinsko sapo neznanca. Sunil sem s komolcema daleč od sebe v črno noč, pa nisem zadel nič človeškega. Vedel sem torej: Spet sem sam na samotni cesti.

Kakor v omotici sem dirjal dalje. Prišel sem do vasi in zagledal v daljavi odsev razsvetljene Ljubljane. Otrl sem si mrzli pot in se na glas zasmeljal v gluho noč. Prav tako na glas sem si rek:

"Tudi to je bilo zavoljo Orlov . . ."

(Pride še.)

KNJIGE SLOV. KULT. AKCIJE za LETO 1963

Napovedane so v naslednjem redu:

1. Revija **MEDDOBJE**, ki bo izšla v 4 zvezkih, skupno 240 strani. Prva dva zvezka sta že v rokah naročnikov. Novi jo lahko naknadno dobe.

2. Lepslovno delo Marka Kremžarja z naslovom: **SIVI DNEVI**. Strani 105. (Ta knjiga je 50. izdanje SKA — nekaka jubilejna knjiga!)

3. Fran Zore: **PESMI**. Izbor napravil Rafko Vodeb.

4. Karel Mauser: **LJUDJE POD BIČEM**. — Povest, ki o njej trdijo, da je najboljša Mauserjeva. Spisal jo je v treh delih, tako nekako kot Jalen svoje Vozarje. Letos izide prvi del, ki bo sam imel 300 strani.

5. Naročniki prejemaajo tudi **GLAS SKA**, ki bo izhajal vsak mesec in prinaša sprotne poročila o SKA in polno drobnarij iz kulturnega sveta.

Naročnina za to leto je za Avstralijo:

kdor hoče, da se mu pošljejo **vézane** knjige, plača £ 5-10-0;

kdor je zadovoljen z broširanimi, je cena — £ 4-10-0.

Naročnino sprejemajo tudi MISLI.

Ker je **SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA** zares vredna predstavnica slovenske kulture pred domom in svetom, zelo priporočamo čitateljem **MISLI**, da se z naročnino za zgoraj naštete publikacije **vklučijo med vrhove slovenskih kulturnikov**. — Ur.

NABREŽINA KLICE — učí — svari

(Iz predavanja v Argentini)

NABREŽINA JE VELIKA SLOVENSKA VAS na pragu Trsta. Njeno ozemlje sega na eni strani globoko v slovenski Kras, na drugi pa prav do morja in to je za nas velepomembno, zakaj s tem odreže tržaško področje in Istro od strnjenege italijanskega ozemlja.

Že davno je bil ta obalni slovenski jeziček Italijanom trn v peti. Za časa Avstrije je bila Nabrežina odskočna deska za infiltracijo slovenskega življa in slovenske narodne misli v mesto Trst, kjer so se naše pozicije v letih pred prvo svetovno vojno močno okrepile.

Pod fašizmom je slovenska stvar v Nabrežini hudo trpela, vendar je uspešno vzdržala strahoviti pritisk raznarodovanja. Ko so zavezniške sile zasedle primorsko ozemlje in je takozvana Osvobodilna Fronta pokazala svoje pravo lice, so bili Nabrežinci med prvimi, ki so se otrsli lažnjivih komunističnih parol ter so pri prvih občinskih volitvah izvolili zavedno in demokratsko usmerjeno občinsko zastopstvo. Lepo število let je z uspehom gospodarilo v tej veliki primorski občini.

Po odhodu zavezniških čet, potem, ko je bila izročena politična uprava tržaškega in goriškega ozemlja italijanskim oblastem, se je začela kalvarija za demokratske Slovence v teh krajih. Zlasti v Nabrežini. Njo so si izbrali Italijani za svoje potujčevalne namene.

Na področju te občine so začeli naseljevati begunce iz Istre, ki so zapustili svoje domove iz strahu pred komunističnim režimom. Začelo se je zidanje stanovanjskih hiš v velikem obsegu in so postali naši ljudje zaskrbljeni zaradi hitrega dviganja števila Italijanov v občini. Vznemirjale so jih tudi vsakokratne spletke domačih komunistov, ki so skušali spodriniti demokratsko večino v upravi občine. Ker so imeli rdeči krepko zaslombo v tržaški slovensko-italijanski komunistični fratelanci ter podporo komunističnega tiska, se jim je žal to tudi posrečilo. Pri predzadnjih občinskih volitvah je en del dotedanje demokratske večine podlegel titovskemu snubljenju in se pri volitvah pridružil komunistični listi, ki je sprejela v svoje vrste nekaj ubežnikov.

Tako je ostala pri volitvah demokratska lista v manjšini in za župana je bil izvoljen filokomunist, ki pa je ohranil še toliko slovenske zavednosti, da je odklonil občinsko dovoljenje Italijanom

za nadaljnje zidanje stanovanjskih objektov za begunce iz Istre. To je povzročilo razpust občinskega sveta in je bil postavljen komisar italijanske narodnosti. Ta je brez odloga izdal dovoljenje za nadaljnjo zidavo.

Za nove občinske volitve, ki so bile razpisane konec leta 1960, so nastopili za naše rojake v Nabrežini črni dnevi. Število laških glasov je že tako naraslo, da je že presegalo moč te ali one slovenske liste. To tesnobo je izkoristila italijanska večinska stranka — demokristjanska — ter ponudila nekaj mest slovenskim demokratom na svoji listi, češ da naj demokratje nastopijo skupno proti komunizmu.

Slovenci so to ponudbo ogorčeno odklonili, saj so prav demokristjane dolžili kot vladajoči element na Tržaškem, da so brez potrebe zakrivali to napetost v Nabrežini. Ta je bila vedno slovenska in stanovanjske hiše za begunce bi se lahko zidale v eni ali drugi sosednji laški občini.

Hudo razburjenje je zavladalo pred naslednjimi volitvami v Nabrežini. Slovenske narodne plasti so začele pritiskati na politične faktorje, naj bi se oba slovenska tabora — demokratski in rdeče-rdečkasti — sporazumela za sestavo skupne liste. Tokrat je javno mnenje doseglo svoj cilj. S slovenske strani so vložili enotno listo pod naslovom "Občinska". Dobila je 1985 glasov, tri laške stranke skupaj pa nekaj nad 1300.

Preti pa ponovna nevarnost, da bo politična oblast zopet razpustila občinski svet, ker se ta še upira masovnemu naseljevanju Italijanov v občini. Tako se borba za posest velevažne, ta hip še slovenske občine nadaljuje.

Pri obisku ministrskega predsednika Fanfanija v Trstu in okolici so, se Nabrežinci pri njem pritožili zaradi potujčevanja njihovega starrodavnega slovenskega področja. Fanfani jim je odgovoril: Ali naj zidamo hiše v morju? Slovenci so rekli: To ne, pač pa jih zidajte na italijanskem narodnem ozemlju.

Zdaj je zaenkrat mir, toda kako dolgo? Na Tržaškem so še tri nadaljnje slovenske občine s titovsko upravo, dočim so na Goriškem tudi tri slovenske občine, od katerih je ena v demokratkih, dve pa v titovskih rokah. V Trstu število slovenskih glasov pri volitvah stalno pada, dočim se v Gorici dobro drži.

Če bi se titovski režim v domovini odpovedal političnemu vmešavanju v razmere naših manjšin v zamejstvu in priporočil vsem, naj nastopajo složno kot slovenska narodna manjšina, bi bila situacija Slovencev na Tržaškem in Goriškem neprijetno boljša.

Janko Jazbec v VESTNIKU SPI.

V nedeljo, 25. novembra, je sv. oče Janez XXIII. dopolnil 81. leto. Slika predstavlja sv. očeta v družbi z dvema slovenskima deklicama iz USA. Deklici sta sestri, Irena in Elizabeta Miklavžina z 85 Memory Lane, Bridgeport, Conn. Prizor je bil posnet pri slovesni avdienci, ko sta dekletci v navzočnosti več kot 5000 izseljencev z vsega sveta poklonili sv. očetu dragocen kelih v imenu vseh Slovencev; to je bilo 4. avgusta 1962.

Kelih je stal blizu tisoč dolarjev. Izmed vseh 5000 romarjev je sv. oče poklical k sebi edino ti dve dekletci, ju ljubeznivo božal, jima napravil znamenje sv. križa na čelu. Ta prizor so predvajale italijanske in druge televizijske postaje kot najbolj ganljivo točko te avdiencie. Irena je bila stara 5 let, Elizabeta 9. Dekletci sta hčerki Justina in Alojzije Miklavžina — begunca, ki sta prišla pred 10 leti v Bridgeport iz Prekmurja.

POD PRELAZOM

I. Burnik

*Ti in jaz
v večerni zarji z bolečino
potrta hodiva
in iščeva prelaz
čez skalnato pečino.*

V oljčni gaj . . .

*Cesta, brez sovraštva
pelji naju,
pelji onkraj snežnih jas
nasproti raju,
da plaz ne utrže se,
da ne odnese z brega dvoje src
v globino!*

ŽALNI OBOKI

I. Burnik

*Razdalje in časa ni več.
Le žalni oboki neskončnega neba
vijo se, vijo se . . . Kaj tega je treba,*

*da mi radovedni, vse bolj hrepeneč,
stegujemo roke — želimo si več —
Potem, ko pohabili svet smo
za naše potomce — mar radi bi s sputniki
strgali sonce?*

*Ej, bratje, kam v mraku, kam v sili,
kam potlej še bomo krenili?*

prepozno za BOŽIČNO številko

Palm Springs, San Diego, 5-12-62

Dragi mi p. urednik: —

ZIVO SI PREDSTAVLJAM, KAKO SE TOGOTIŠ, ko nič ne prispevam za MISLI. Težko bi se opravičeval, ko niti sam ne razumem, zakaj neki pridem tako malo do sape. Na splošno sem Bogu hvaležen, da morem opravljati vsaj najnujnejše duhovniške dolžnosti in biti malo drugim v pomoč. Brez doma in vendar doma povsod si le težko priborim mrvico zunanjega miru, ko neprestano silijo vame novi mogočni vtisi.

(Torej niti sam si ne upa opravičevati se, kako naj ga opravičimo mi in se nehamo "togatiti"? — Ur.)

Dokaj časa sem prebil v velikih mestih na zapadni ameriški obali ali po avstralsko: na vzhodni obali Pacifika — v Californiji (San Francisco, Sacramento), v Oregonu (Portland) in Washingtonu (Seattle s slavno svetovno razstavo), v Kanadi — British Columbia (Vancouver, mesto ob morju z zalivi, otoki, rekami in razsežnimi gorami, da toliko lepote na enem mestu doslej še nisem bil našel nikjer drugod.) Za Hollywoodom, Los Angelesom in San Diegom na jugu Californije, kjer Mehika in Južna Amerika sili v USA, se v topli in mirni puščavi (Western Desert) zdaj počutim kot bi bil na dobrotnem oddihu.

Mučilo me je domotožje po Avstraliji. Že sem preudarjal, ali naj prekinem dopust in se vrnem. V tem puščobnem, puščavi podobnem svetu med visokimi skalnatimi gorami, kamnitimi peščenimi dolinami — torej napol puščava, napol pustinja — so vmes posejana mesta, prave oaze palm, južnega sadja, dateljnov, rož, cvetnega grmičja, pa se naenkrat znajdem doma, kot da bi stopal po avstralskih sončnih pustinjah. Naši ljudje v Kalgoorlieju na Goldfields v Zapadni Avstraliji, ali v Broken Hillu v NSW, ali v Mt. Isa v Queenslandu, si lahko predstavljajo te ameriške zimske letoviščne kraje sredi pustinj. Le tu ni kuncev in kengurujev, niti ne emujev, še manj pa ovc, ki bi ne imele kaj objedati. Le poredko samotari

med pečinami kakteja ali grmičje. Mesta, kot Redfield, ki ima še pravo rdečo zemljo, San Bernardino, Cathedral City, Hot Springs, zlasti pa preimnitni Palm Springs, so zeleni čudeži, umetnorajski parki, otoki najnovejše gradbene mode.

Adventni svetnik Janez Krstnik je bil puščavnik. Tako je kar prikladno, da tudi jaz preživljam ta advent vsaj deloma v puščavi. Tod opravljam "zornice-svitice" zelo rano, tako da mesto svetilk, ki v domačih krajih razsvetljujejo zasnežene ceste proti cerkvam, sveti žarko pustinjaško sonce. To je seveda meni, avstralskemu razvajencu, dosti ljubše kot zimski mraz. Tudi cerkev je tu posvečena Naši Ljubi Gospe Samotarki (Our Lady in Solitude). Verniki so v teh krajih večinoma filmske "zvezde" in denarni mogotci-izletniki, ki si tako poskrbijo, da jim poletje nikoli na poteče. Saj imamo čež dan po 80 in več stopinj toplote, ki pa ponoči pade na 40. Priznati pa moram, da je tu gospoda, v kolikor je verna, pred Bogom zelo otroško preprosta. Prav kot moramo biti vsi, če hočemo postati deležni nebeškega kraljestva. V njem želimo vsi biti "zvezde", saj je rečeno, da se bom zveličani svetili kot zvezde na nebu.

Za zaključek svetovne razstave v Seattlu smo pričakovali kot zobjnega in najslavnejšega gosta predsednika Kennedyja, pa ga je vroča kubanska kriza obdržala v Washingtonu. Zdaj ga pa pričakujemo v Palm Springs, kjer si je tudi princ Filip nekoliko ožgal kožo, preden je odletel na Empire Games v Perth, da je mogel odpreti tam "malo olimpiado" z zagorelim licem, kakoršnega bi mu ne mogel dati megljeni London.

Božičeval bom najbrž v San Franciscu, potem bom pa nadaljeval koledovanje preko širne Amerike proti vzhodu: New York, Washington, zlasti pa Lemont, kjer je grob našega blagopokojnega škofa dr. Rožmana, čigar ime izgovarjajo vsi slovenski rojaki in z njimi vred celó drugorodci le z najvišjim spoštovanjem.

KOLEDARČEK si verjetno že dal natinsiti. Ako ne, deni noter moj poštni naslov: Dr. I. Mikula, Box 68, P.O. Sutherland, Sydney.

Blagoslovljen Božič vsem! Ob božičnem oltarju Vas bom vse s posebno ljubeznijo priporočal najvplivnejši družinski zajednici: Jezusu, Mariji in Jožefu. Pristrčno vse pozdravlja vdani

Iv. Mikula

Z BENGALSKIH POLJAN

MISIJONSKA MISEL UMETNIKA GORŠETA

Pravkar sem ugibal, in podpornikov misijonarju p. Podržaju v Indiji. Pride pa AMERIŠKA DOMOVINA od 25. oktobra 1962 in v njem najdem dopis izpod peresa g. Franceta Goršeta, ki je znan kipar Meštrovičeve šole. Nekako v sredi dopisa berem naslednje premisleka vredne besede. — Ur.

KAJ PA TISTI NAŠI OBČUDOVANJA VREDNI apostoli-misijonarji in misijonarke, ki so se iz najvišjih idealov dejansko vsemu odpovedali in še nesebično žrtvovali in se še žrtvujejo za reševanje duš poganskih narodov v tujih deželah daljnih kontinentov?

Ko vzamemo v roke KATOLIŠKE MISIJE, pregledujemo foto-reprodukcije in prebiramo izvirna poročila daljnih misijonskih dežel, kjer naši ljudje misijonarijo, se na prvi pogled zdi, kot bi človek prebiral pravljčni svet. Toda, prijatelj, to je živa resničnost, prava realnost! In teh junakov božje ljubezni — duš žrtev — je, hvala Bogu, kar lepo število, ki so izšli iz vrst majhnega slovenskega naroda. Upravičeno smo nanje lahko ponosni — toda ali se v vrtincu našega življenja kdaj spomnimo nanje?

In mi laiki, kako bomo odgovorili, če se vprašamo, kako je z nami, ki smo se posamezni ali v skupinah raztepli skoraj po vseh krajih Amerike (in sveta) in smo z galimi rokami zagrabili v vseh pogledih praktičnega življenja ter si v potu svojega obraza služili svoj vsakdanji kruhek prav v tem znamenju, kot je Bog napovedal Adamu in Evi? Vse to drži! Po drugi plati pa, dragi prijatelj,

Misli, January, 1963

ki to-le bereš, pa tudi drži, da se je naše življenje že v veliki meri pri mnogih, če ne pri večini, v marsičem spremenilo in bolj ali manj izmaličilo — tujina nas je po svoje oblikovala. Če pogled opazovanja nekoliko globlje obrnemo nase, bomo kmalu spoznali in ugotovili, da smo podlegli materialističnemu okolju, ki v neštetih zapeljivih oblikah udobnosti človeka pomehkuži in hromi še tisto malo odpornosti za žrtve in odpovedi in ideale, zaradi katerih smo odšli iz domovine.

Plamen bratovske ljubezni morda le še tli. Vendar pa se vselej, če le moremo, radi pohvalimo: Mi smo mi, kaj nam pa morejo?

Hotel bi povedati to-le: Živimo v obdobju velikih dogajanj v širokem svetu. Ali se sploh zavedamo pomena našega časa? In poslanstva, ki ga imamo v njem? Ali smo se kaj naučili in napredovali v pogledu širine srca? Zdi se mi, da ne. In da smo le vse preveč sami vase zaverovani.

Več duhovnega poleta in širine srca nam je potrebno, kot ribam vode. Brez tega bo šel veliki čas mimo nas in mi bomo ostali deloma praznih rok v zgodovini naroda, v kolikor spadamo in okvir zamejskih Slovencev. — France Gorše.

Goršetov dopis, kot že omenjeno, se je misijonske misli le bolj mimogrede dotaknil. Šlo mu je za marsikaj in to nekako pod geslom: To storite, onega ne opustite! Da, poleg vsega drugega, kar je koristno in dobro, ne smemo pozabiti na naše misijonarje po širnem svetu. V znak, da nočemo, se je naš list zavzel za podpiranje p. Podržaja. Ali je res treba verjeti g. Goršetu, ko ugibam, zakaj tako malo uspeha? — Ur.

DAROVI ZA P. PODRŽAJA

(namesto božičnih kart)

- £ 10-0-0: P. Bernard OFM;
- £ 5-0-0: Jože Ogrizek, Franc K.;
- £ 4-0-0: Franc in Angela Rožanc;
- £ 3-0-0: Lojze Košorok, Jožef Šterbenc;
- £ 7-10-0: razni neimenovani.

Prisrčna hvala in Bog povrni. Pošiljka je odšla v Indijo sredi januarja. Patra misijonarja toplo priporočamo v nadaljnjo podpiranje. — Ur.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi otroci: —

Ta mesec ni nič pisemc od naših šolarjev v Melbournu ali St. Albansu. Slab začetek novega leta, boste rekli.

Bom pa jaz nekaj povedala o njih, saj drugače so zelo pridni. V Melbournu so imeli naši otroci v decembru kar tri nastope: Miklavževanje, igro v Geelongu in pri polnočnici so bili za angelčke. V St. Albansu so pa na štefanovo prvič nastopili na odru.

Pred Miklavžem so svoj program lepo izvedli in dobili mnogo darov. Parkljem so vsi srečno ušli, le Mesarjev Johny jo je izkupil, pa ne preveč. Na Miklavževo zahtevo je moral ponoviti pesmico o Nacku Packu, parklji so mu pa nagajali, da so fantku debele solze tekle po licih. Pa je vendar končal pesem in njegove solze so nam napravile mnogo zabave. Johny zna!

V Geelongu so naši otroci kar dobro zaigrali znano Mačeho in pastorko. Prav lepa hvala rojakom za prijazen sprejem, posebno g. Mejaču, kj je vso skupino za nekaj ur sprejel pod svojo streho. Pa tudi ondotni Miklavž jih je lepo obdaril. Vsak je dobil knjigo Župančičevih pesmi Mehurčki. Bili so je zelo veseli.

Pri polnočnici na prostem so trije veliki angelčki in dva majhna prileteli na streho ter povedali veselo oznanilo o rojstvu Gospodovem. Okoli 30 angelčkov je pa spremljalo Jezuščka do oltarja. Z njimi so bili tudi dečki s svečami in so peli. To ni šlo v račune našemu Johnyju in je vprašal mamo: "Zakaj so pa samo punčke angelčki, ali fantki ne pridemo v nebesa?"

Drezgov Aleksander pri trgatavi v domovini staršev

Slovenska šola v St. Albansu si je izvolila ime: Gregorčičeva šola. Vsi veste, kdo je Gregorčič, pravimo mu tudi Goriški slavček. Torej — otroci Gregorčičeve šole so imeli prvi nastop in kar dobro napravili. Peli in deklamirali so, nazadnje je pa bila kratka igrice "Kmetič in volk". Sprva so se otroci zelo bali, ko so jim pa v dvorano navduženo ploskali, so dobili pogum in obljubili, da se bodo še bolj pridno učili. Kakor v Melbournu, tako so tudi v St. Albansu starši veliko pripomogli k uspehu. Zato pa končam z vzklikom: Bog živi naše šolarje in njihove starše! — Anica.

Pozdrav angelčkom v narodnih nošah.

Trije od tistih angelčkov, ki Anica o njih, piše, so se na novega leta dan pokazali v Sydneyu — žal da samo mimogrede. Bile so tri Uršičke. Zapele so nam tisto o Rajski zavesi, pa kar v narodnih nošah! Kdaj pride Mesarjev Johny? — Pozdrav tudi njemu! — "MISLI."

Prvič v domovini staršev

(Aleksander Drezga pripoveduje dalje)

Zdaj vam moram, dragi koticarji, opisati moje doživljanje v domovini mojih staršev. Priljubila se mi je tako, da je nikoli ne bom pozabil. Najrajši sem bil na kmetih. Tam je življenje res zanimivo. Sreča, da je stara mama na deželi. Tam sem marsikaj videl in doživel, pa se tudi naučil.

Dela smo imeli mnogo. Šli smo s konji na njive, v gozd, pa tudi v mlin. Videl sem, kako se dela moka. Tudi, kako se pšenica seje, in še drugo, kar mi je bilo neznano. Zelo rad sem pasel krave. Bratranec nas je vodil v gozd, pa smo delali biče in piščalke. Včasih je pa prišel stric na konju pogledat, če je vse v redu, da se ne bi kdo v gozdu izgubil, ko smo nabirali kostanje. Krave so se pa same pasle. Stričevega obiska smo bili zmerom veseli, ker nas je pustil jezdit konja.

Čez teden dni smo šli obiskat teto. Tudi ona je na kmetih. Tja smo prišli ravno za trgatve grozdja. Videl sem, kako se dela vino. Tudi žganje delajo doma. Ker so bili vsi bos, sva tudi midva z bratom vzela čevlje dol. O joj, naenkrat me nekaj zbode, zajočem in kličem mamo. Pravim, da imam trn v nogi, a sestrična Milica trdi, da je samo čebela. Moj brat vse to gleda, pa naenkrat dne čevlje nazaj gor. Taka junaka sva bila z Andrejem!

(Drugič še kaj.)

Misli, January, 1963

OBEŠENJAŠKI HUMOR

JANEZ OREŠNIK V WATERTOWNU SE ZELO TRUDI, da bi njegovi otroci znali slovensko. Ker hodijo v angleško šolo, to ni lahka reč. Da bi njegova vnema za slovenščino ne napravila napačnega vtisa na otroke, jim tudi prigovarja, naj ne pozabijo nemščine, ki so se je naučili v Avstriji, kjer so preživeli nekaj let begunstva. "Kolikor jezikov znaš..." jim neprestano trobi na ušesa.

Mladi Orešnikov sin Slavko je oni dan stopil pred očeta, mu pokazal v slovenski knjigi besedo "obešenjaški humor" in vprašal, kaj je to.

"To je poslovenjena nemška beseda Galgenhumor."

"In kaj je Galgenhumor?"

"Humor je, — čakaj, da pomislim, kako bi povedal. Aha! Humor je mednarodna beseda, ki pomeni toliko kot slovenska beseda šala ali norčija. Tudi dovtipnost".

"Aha! In kaj je Galgenhumor ali obešenjaški humor?"

"Ali še veš, kaj pomeni nemška beseda Galgen?"

"Pozabil sem".

"Iz te besede je slovenska spačena beseda gavage."

"O, to sem pa že slišal. Čakaj no, kaj je to po slovensko? Ali ni toliko kot vislice?"

"Imenitno, sine moj! Dobro ti gre slovenščina! Če je nekdo obsojen na vislice, pa ima toliko poguma, da ne trepeta in ne tarna, ampak pod vislicami še norce brije in kakšno humoristično pove, pravi Nemeč temu Galgenhumor, po slovensko se pa reče obešenjaški humor. Zato, ker človek, ki bo vsak čas obešen, še kakšno humoristično zine."

"A tako! Zdaj razumem. Ali so taki ljudje, ki še pod vislicami norčije uganjajo?"

"O, so, so! Zgodovina ve o marsikom povedati."

"Ali mi lahko o kakšnem poveš, očca? To me zelo zanima".

Orešnik se je dolgo praskal za ušesi, pa se ni mogel spomniti. Vendar je čutil, da mora na sinovo vprašanje nekaj odgovoriti.

"Kar sem bral o tem v zgodovinskih knjigah, se trenutno ne morem na nič spomniti. Lahko ti pa povem, kaj sem sam nedavno doživel."

"Povej no, očca! To bo pa še stokrat bolj zanimivo."

"No, le poslušaj! Oni dan sem šel v Sydney, da poravnam naročnino za list Zvezda, ki ga tam iz-

dajajo. Saj veš, da prihaja ta list tudi na naš naslov".

Sinko je živahno prikimal.

"No, vidiš, stopil sem k upravniku in uredil. Potem sem vprašal, kako kaj gre, če list napreduje ali nazaduje, če ljudje plačujejo ali ne, če list hvallijo ali grajajo, in tako dalje. Na moje vprašanje je upravnik nekaj mencal in iskal čudnih ovinkov, naravnost pa ni nič jasnega povedal. Prav ko je bila moja radovednost na višku — tako veliko radovednost mi je vzbudil upravnik s svojim mencanjem — je vstopil urednik. Bil je globoko zamišljen. Samo mimogrede mi je pomahal v pozdrav, potem je sedel in si podprl brado z dlanjo. Upravnik je umolknil in ga gledal. Potem je pogledal mene. Rekel mi je: Kako gre našemu listu, najbolj vidiš na uredniku, ki je takle.

Tedaj se je urednik zbudil iz zamišljenosti in naju prav živo pogledal. Rekel nama je: Če hočemo, da bodo ljudje z nami zadovoljni, moramo nekaj podvzeti. Nekaj velikega, nekaj, kar bo zbudilo splošno zanimanje. Da naravnost povem: Pokazati jim moramo takorekoč s prstom, kako si lahko prihranijo lepe vsote denarja.

Oba z upravnikom sva se z očmi in usti zagrizla v urednika. Soglasno sva dahnila: Kako?

Čisto preprosto, je rekel urednik: Objavili bomo, da s prihodnjim mesecem 'Zvezda' preneha izhajati. Takole!

Iz žepa je potegnil kos papirja in nama bral:

Naročnikom na znanje! Da vam prihranimo denar, ki ga tako nujno potrebujete za druge reči, s to številko ustavljamo izdajanje našega lista. Ohranite nas v hvaležnem spominu, ker smo vam dali najboljši nauk, kako si prihranite velike vsote denarja.

Uredništvo in upravništvo Zvezde."

Janez Orešnik je umolknil, sinko je stal pred uganko. Šele po dobrem premisleku se mu je posvetilo in je planil v bučen smeh.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

- Nedelja 20. jan.** (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30.
Nedelja 27. jan. (četrti v mesecu):
Sydney, St. Patrick, ob 10:30,
Villawood (Gurney St.) ob 10:15.
Nedelja 3. febr. (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11.
Nedelja 10. febr. (druga v mesecu): **Sydney, St. Patrick**, ob 10:30.
Nedelja 17. febr. (tretja v m.): **Leichhardt, sv. Jožef**, ob 10:30.

PREKRASEN NOV MOLITVENIK

Naslov mu je: ZDRAVA, MARIJA, MILOSTI POLNA. Izšel je nedavno v Argentini, v založbi Marijine kongregacije slovenskih bogoslovcev v Buenos Airesu. Tiskala ga je tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Priredil ga je skupno z mnogimi sodelavci bogoslovni profesor dr. Filip Žakelj.

Gornje podatke človek hitro vrže na papir. Ko je pa treba kaj več povedati o tej prelepi verski knjigi, prideš v hudo zadrego. Kje začeti? Beri in strmi:

Knjiga ima 1170 strani. Papir je tako tenak (brevirski), da molitvenik lahko deneš v žep, pa tako trden, da se zlepa ne raztrga. Na mnogih straneh so zelo lepe in umetniško izdelane slike (vinjete). V tem molitveniku je zbrano menda res prav vse, kar je bilo kdaj tiskano v slovenskem jeziku o Mariji: Njeno mesti v naši katoliški veri, drobne molitve njej v čast, razne obširne pobožnosti — devetdnevnic, romanja — njeni prazniki, sv. maše njej v čast, pa še in še . . . Da ne pozabimo pesmi! Kar 103 so z notami, pa še odpevi pri litanijah po vrhu!

Našteti je — z zgodovino vred — blizu sto Marijinih božjih poti na Slovenskem in poleg njih več takih, ki so jih Slovenci ustanovili v tujini. Prav čudno bo, če ne najdeš med njimi vsaj ene v neposredni bližini svojega rojstnega kraja. Saj ne manjka nobene: od Gospe Svete na Koroškem do Željla pri Vinici, od Turnišča v Prekmurju do Stare gore pri Čedadu. V tujini: Argentina, Amerika, Kanada — le "Avstralske Brezje" pa. Bazilija bi bilo treba še dodati.

Končno — kje ga je dobiti in koliko stane?

Priznajmo: drag je, pa kako naj bi tudi ne bil? Saj moraš strmeti, da si upamo Slovenci v izseljenstvu spraviti na dan tako znamenitost. In ker je drag, imamo pri MISLIH le 3 izvođe v zalogi. Pa jih lako dobimo, kolikor hočete.

No in — no in — ali naj se pove?

Cena mu je £ 3-0-0. Ampak vreden jih je!

IZ ROKAVA P. ODILA

PRAZEN ROKAV NE POMENI VELIKO. Rokave imamo radi rok. Iz mojega rokava mora gledati duhovnikova roka, zato naj se najprej vsuje iz njega nekaj duhovnega.

Premišljuje. Zakaj je med našimi ljudmi toliko duhovne površnosti in verske brezbriznosti? V odgovor sem našel v svojem rokavu nekaj, kar bo gotovo držalo: **V fundamentih vere nismo trdni**, zato se tudi naša verska stavba tako žalostno maje.

Temeljni kamen naše vere je: BOG RESNIČNO OBSTOJI IN BIVA MED NAMI. Ali se nam ne zdi vredno o tem razmišljati?

Iz vidnih stvari moramo sklepati

Staro pravilo je: Ni učinka brez vzroka. Ko vidiš umetniško sliko, veš, da mora biti tudi slikar. Ko vidiš hišo, veš, da je moral biti tudi inženir. Vsako stroj ti pove, da ga je moral narediti inženir. Vsako najmanjšo stvar je moral nekdo narediti.

Če to velja o majhnih rečeh, mora še bolj veljati za velike. Odkod svet, zvezde, sonce, luna milijoni nebesnih teles? Tem svetovom je moral nekdo dati postave in jim odkazati pota, ki se po njih premikajo brez zelenih in rdečih luči. Niso potrebne za ogromni "promet" v vesolju!

Ali ni že samo to viden dokaz, da mora biti Stvarnik, ki mu pravimo Bog? Ali nima prav sv. pismo, ki pravi v knjigi Medrosti: "Nespametni so vsi, ki ni v njih spoznanja božjega." Da, po vidnih stvareh moramo sklepati na nevidnega Stvarnika. Posebno bomo o tem prepričani, če premišljujemo ta jekleni red v stvarstvu, pa čudovito smotrnost in lepoto. Ob njih Boga ne samo slutimo, v globini duše ga kar čutimo.

Vsa ljudstva pričajo.

Pri vseh zgodovinskih narodih opazimo sledove vere v Boga. Vsa ljudstva so priznavala višje Bitje, vsa so čutila odvisnost od njega. Vsi narodi, še tako preprosti, so imeli posebne obrede za čiščenje Najvišjega. In v najmočnejši svetovni knjigi je pisano: "Le norec more reči v svojem srcu: Boga ni!"

Glas vesti

Naša vest pove, da so nekatera dejanja dobra, druga slaba. Vešča roka božja je zapisala postavo v našo naravo: To je dobro, to slabo! Slomšek je izrazil v vezani besedi isto misel: "Prav glasni zvonček čujem, ki v prsih mi zvoní. Pogosto premišlujem, kaj glas njegov veli. V skušnjavah zvonček poje in trka prav močno, naj varjem srce svoje, da greh ga vjel ne bo."

Odkod ta zvonček? Bog sam vleče za vrvice in s tem našemu razumu kliče: Jaz sem, ki sem!

Božje razodetje

Pa se je Bog tudi naravnost razodel človeku. Sam je pričal o sebi in na tem pričevanju nad vse trdno stoji resnica o božjem bivanju. Sv. Pavel piše: "Mnogokrat in na mnogotere načine je Bog govoril očetom po prerokih, slednjič nam je govoril po svojem Sinu, ki ga je postavil za dediča vsega in je po njem naredil svet".

In zopet: "Ti, Gospod, si v začetku zemljo utrdil in nebo je delo tvojih rok. Oba bosta prešla, ti pa ostaneš; oba se bosta postarala, kakor se obleka; kakor plašč ju boš zvil in bosta spreminjena; ti pa si vedno isti in tvoja leta ne minejo".

Granitne besede! Pričevanje Boga samega o tem, kar moramo že iz same pameti spoznati.

Polnočnica

O naši božični polnočnici v Sydneyu velja, kar je zapisano v sv. pismu: "Mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni."

Deževalo je in lilo, lilo in deževalo, pa nas od polnočnice ni zadrževalo. Prostorna dvorana z nad 600 sedeži je bila polna. Na odru okusen ol-

tar — ali so ga uredile nežne ženske roke? To pot so bili fantje, čast jim! Prvikrat je nastopil moški pevski zbor za polnočnico ob orglah, ki so božično razpoloženje posebej razvnele. Pozabili smo, da smo tako daleč od domaše slovenske zemlje. Res, po cerkvenih obredih velikih praznikov se najbolj približamo domovini.

Slomškove proslave

Kar na pet krajih so bile ali bodo. V Canberri že na prvo adventno nedeljo, v Newcastleu zadnjo adventno, v Wollongongu v nedeljo po božiču, četrta na novo leto v Brisbanu. Peta bo kmalu v Sydneyu. Prve štiri so bile o priliki obiska slovenskega duhovnika takoj po mašah.

Proslava obstoji v gledanju slik in poslušanju rekordiranega besedila. Na izredno svojski način pove in pokaže ves življenjepis velikega Slomška. Slike v barvah: Slom, ponosna domačija, rojstni kraj, krasna cerkev, kjer je bil krščen itd. V predavanju sta dva originalna Slomškova govora o rojstni hiši in mili slovenščini. Vidimo pa med drugim tudi prav tisto pozlačeno prižnico v Blatogradu, ki je na njej proslavljal slovenski jezik — govor objavlja letošnji KOLEDARČEK.

Taka proslava bo kmalu tudi v Sydneyu, bom že še pravočasno naznanil, kdaj in kje. Na tretjo nedeljo v februarju bom v Melbourneu in od tam morda pojdem v Geelong. Poudariti moram, da je moja zbirka slik in predavanj zares edinstvena, dve leti sem zbiral in ne verjamem, da imajo še kje kaj takega. Zanimivosti so tako napete in prisrčne, da človeka res zgrabijo. Na priliko: Slovo na smrt bolnega škofa, ki se poslavlja od Marije na Ptujski gori. Treba je slišati!

Igra Svojejavček.

Da, tudi naš trmasti Svojejavček pojde stresat svojo trmo po svetu. To veselo igro bomo ponovili v **dvorani sv. Patricka v Blacktownu v soboto zvečer 19. januarja**. Dvorana lepa, prostorna, od vseh strani priročni vlaki! Pridite!

Teden pozneje, v **soboto 26. januarja zvečer**, se bo naš Svojejavček pokazal v glavnem mestu Avstralije — **Canberri**. Takrat bo v Canberri vse na nogah! Pa ne samo v Canberri, tudi iz Coome in vse okolice se obeta lepa udeležba. Zakaj pa ne — saj če igralci lahko pridejo iz Sydneya, bodo pa že tudi gledalci prišli iz bližnje in daljne okolice. To bo kaj drugega kot televizija doma — tisti večer boste kar pozabili nanjo in prišli k igri. Če igralci najdejo razumevanje, se bodo z veseljem še nadalje trudili. Nikar jim ne jemljimo veselja do dela s tem, da bi se ne odzvali prijaznemu vabilu na **slovensko igro!**

NEW SOUTH WALES

Kenmore. — Decembrske MISLI sem takoj prebrala. S posebnim zanimanjem o škofu Slomšku. Ko smo bili še v Mariboru, se spominjam, da so ljudje govorili, da je škof Slomšek pokopan v kapelici na magdalenskem pokopališču na Pobrežju. Tudi so pravili, da je on prvi slovenski svetnik. Zdaj pa MISLI pišejo, da je pokopan v frančiškanski cerkvi in da še ni svetnik. Oboje mi je novo. — **Margareta Mali.**

Pripomba: K vprašanju, kje je Slomšek pokopan, nimam nobene pripombe, zakaj v MISLIH je bilo vse točno povedano. Da pa je Slomšek svetnik pred Bogom, o tem smo vsi trdno prepričani. Zato so ljudje tako govorili. Če je pa tudi zares prvi (pred Bogom), o tem ne moremo soditi. Verjetno ni šel od vseh Slovencev samo on naravnost v nebesa. Vsekako ga smemo vsi, vsak zase na tihem, kot svetnika častiti. Ni pa še priznan kot svetnik od Cerkve, zato ga javno ne smemo kot takega častiti. Upamo pa, da ga bo Cerkev v doglednem času priznala za svetnika in v tem smislu bo res prav on — PRVI. Več o tem lahko beresh v pričujoči številki. — **Ur.**

Mona Vale. — Tukajšni slovenski rojak, splošno znani in spoštovani paradižničar Ivan Plesničar, si je malo pred novim letom začel sestavljati svoj osmi križ. Za njegovo 70letnico so mu žena Julija, hčeri Danica, por. Perko, in Silvija ter brat Jožef priredili prijazno domačo slavnost na dan. sv. Štefana. V ožjem krogu zvestih prijateljev je sprejemal čestitke in dobre želje za mnogo nadaljnjih let. Slavljenec je eden najstarejših slovenskih naseljencev v Avstraliji, saj je prišel v to deželo že leta 1926. Njegov rojstni kraj je Čepovan na Primorskem. Naj se tudi MISLI pridružijo čestitkam in dobrim željam, saj je zvest naročnik tega lista vse od začetka. Na mnoga leta, ga. Ivan! — **Prijatelj.**

CRINGILA. — Tako pa še ni bilo nikdar lepo pri naši službi božji v Wollongongu kot v nedeljo 30. decembra. Odkar pomnim, še nismo bili tako iznenadeni. Zelo smo hvaležni pevskega zboru iz Sydneya, da se je potrudil med nas. Čast Syd-

neyčanom, da imate tako krasen moški pevski zbor! Priporočamo se še, da pridete med nas in nas razveselite. Pošljamo tudi naročnino za MISLI. Smo se kar lepo navadili na branje tega lista in komaj čakamo, da pride. Srečno novo leto želimo vsem rojakom, posebno slovenskim duhovnikom in naročnikom MISLI. — **Zabkarjevi.**

Newcastle. — O priliki, ko nas je za advent obiskal p. Odilo iz Sydneya aza slovensko službo božjo, smo imeli tudi slovensko poroko. Pred oltar cerkve v Hamiltonu sta stopila za poročni blagoslov ženin Franc Emeršič, doma iz Gradišča, župnija Sv. Barbara v Halozah, in nevesta Angela Bezjak, katere rojstni kraj je vas Spuhlja pri Ptujju. Za priči sta bila Roman in Irma Filipovič. Nova zakonca sta se nastanila v Cardiffu. Vsi rojaki jima želimo veliko sreče v novem življenjskem stanu. — **I. Klopčič.**

VICTORIA

Pascoe Vale. — Takoj ob novem letu pošiljam naročnino za naprej. MISLI imam rada. Posebno z zanimanjem berem stran z naslovom: MOŽ in ŽENA. Da, resnica je: Žena potrebuje nežnosti! — **Podpisana.**

Melbourne. — V septembrski številki sem Vam pisala, da nisem zadovoljna s članki pod naslovom MOŽ in ŽENA. Z Vašim pojasnilom na moj dopis sem bila zadovoljna, posebno še zato, ker je kmalu za tem res začelo bolj "padati" po moških kot po ženskah. Ali pa vsaj po obojih enako. Potem ste pa začeli pisati novo reč: Ali naj se čistost še imenuje med nami? Seveda je prav, da se še imenuje, in tudi, da se o tem piše. Je pa spet čudno, da v vseh treh člankih "pada" skoraj šamo po dekletih. Ne bom jih zagovarjala, dosti trapaste so, seveda nekatere, ne vse. Je tudi dosti prav pametnih med njimi. Ali če se piše o čistosti, ali se Vam ne zdi, da bi ostalo veliko več deklet čistih, če bi Vaši članki v prvi vrsti moškemu sveu dopovedali, kaj je čistost? Da je zmerom manj čistosti na svetu, so najbolj krivi zapeljivi moški, dekleta so po večini nesrečne žrtve. To je moja misel, vi pa recite, kar hočete. — **Marija N.**

Pripomba: Moram spet reči to, da se nisem sam izmislil tistih člankov o čistosti, napisala jih je ženska, jaz sem jih samo po slovensko ponovil. Mislim pa, da je ženska dobro vedela, zakaj je tako pisala. Prav s tem, da je v prvi vrsti govorila o nesreči zapeljanih deklet, je hotela po ovinkih zaklicati moškim: Ali nimate vesti, da ne pomislite, v kakšno nesrečo spravljate svoje žrtve? So dim, da je ženska prav to hotela. Moškim, ki jim tak pouk ne gre do srca, bi zastonj "dopovedovali," da je čistost tudi v današnjih časih potrebna in lepa. — Ur.

St. Albans. — Odgovor na uganko: Kako je bilo? Jože in Minca sta pripravila pojedino za 60 oseb, pa povabljeni niso prišli. Tako je prišlo, da so našli samo tri trupla in ta so bila: Jože, Minca in Mihael. Srečno novo leto vsem v uradu MISLI! — **K. Hartner.**

Žal, slaba rešitev! Nikjer ni bilo zapisano, da je bila pojedina za 60 oseb. Treba je iskati "škrata", ne po svoje ugibati. No, našli ga boste na drugem mestu v pričujoči številki. Nekaj podobnega je z Vašim voščilom VSEM v uradu MISLI. Če bi tu nastal potres, bi reševalci našli — eno samo truplo! — Ur.

Richmond. — Z veseljem pričakujem MISLI vsak mesec, ker angleško še ne znam čitati, tako me le MISLI seznanjajo s svetom. Tudi slovensko ne čitam lahko, moram po večkrat brati, da razumem. Sem hodila samo v italijanske šole, tako je moralo biti takrat. Slovenščine znam samo toliko, kolikor sem se je naučila v cerkvi. Zato oprostite mojemu slabemu izrazu. Prilagam naročnino in dar za Sklad. V velikem spošovanju pozdravlja naročnica — **Dragica Hrvatina.**

Opomba: — Vsa čast in prisrčna hvala za tak bogat dar v SKLAD! — Ur.

Pascoe Vale. — Želel bi sporočiti znancem veseli dogodek, ki smo ga svatovsko praznovali na Štefanovo. V mislih imam poroko ženina Stanka Hartmana in neveste Vere Bodnarčuk. Pred oltarjem cerkve "Blessed Oliver Plunket" sta si oblju-

bila zvestobo in p. Bazilij je pritisnil pečat. Ženin in nevesta sta melbournskim rojakom dobro znana, saj vsi vemo, kako je Stanko na naših prireditvah nastopal v narodni noši in vlekel harmoniko, pa tudi pred Avstralci večkrat zastopal naš narod. Zdaj se je odpovedal samskemu življenju in se odločil za družinsko. Ni pa odpovedal sodelovanja v korist slovenski skupnosti, zato ga bomo še in še videli na naših prireditvah. Iskrene čestitke Stanku in Veri! — **Prijatelj S.C.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Bliža se konec leta, čas je, da pošljemo naročnino za prihodnje leto. MISLI nas vsak mesec tako redno razveselijo s svojo bogato vsebino, ostati jim hočemo zvesti. Prilagamo tudi za sklad in prosimo, da nam odslej pošiljate list na naš novi naslov, ki ga prilagamo. Bog daj, da bi naš priljubljeni list še dolgo tako redno izhajal. Srečno novo leto listu in vsem naročnikom! — **Jože in Francka Barbiš.**

Townsville: — Poslala sem Vam naročnino, pa namesto potrdilnice ste mi poslali neki list, ki izhaja v Ameriki. Povem Vam, da ne maram nobene take propagande, menda mislite, da se bom naročila. Pa se ne bom, takoj sem ga nazaj zavila in ga vračam. Dovolj imam, da dobivam MISLI. Te mi le še pošljite, pa tudi potrdilnico prosim. Pozdrav — **Jezna.**

Pripomba: O ti ljuba duša krščanska, kako brez potrebe se jeziš! Propagando mi pripisuješ! Stvar je pa taka: Jaz dobivam kot urednik vse mogoče tiskovine s sveta v zameno za MISLI. Ko jih preberem ali vsaj pregledam, si mislim, da jih je škoda metati v smeti, morda bo kdo drug rad bral. Pa zavijem v kakega potrdilnico in pošljem kakor mi pač pride pod prste. Poština itak stane prav toliko kot bi stalo pismo. To je vsa moja "propaganda". Ti nisi toliko pobrskala v poslani list, da bi našla v njem potrdilnico — priromala je z listom vred nazaj! No, sem se vsaj spet enkrat malo nasmejal. Pozdrav! — Ur.

PONOVITE NAROČNINO!

ŽALOSTNA SMRT ROGAČA PRETEPAČA

† Ivan Rudolf, Trst.

POD VINJIM VRHOM, sredi begunjskih gozdov na Notranjskem, je postavil g. Viktor prikupno lovsko kočo. Lovski zakon je s 1. junijem vsako leto odpiral najlepšo lovsko sezijo — srnjakov zalaz ali kakor pravijo Begunjci: "pohod na travo". V večernih urah, ko se je sonce že potopilo v laško deželo, so na senožeti s svežo travo in številnim gorskim cvetjem prihajale na pašo družine srnjadi, ki so dnevno vročino preždele v zaraslih gozdnih tokavah.

Že delj časa so gozdni čuvarji: Sever, Kotovček in Pirman pripovedovali o hudem pretepaču-srnjaku na Poljanah. Videl ga ni še nihče. Prihajal se je past, ko so se sove spuščale v gozdno temo, pred roso in dnevom jo je odcejal nazaj v goščavo.

Sled v visoki travi je kazala na srnjaka in pol. V blatu na kolovozih je bila globoka in ploščata. Kotovček mu je prisojal najmanj 30 kg. Pa še drugi sledovi so bili za srnjakom. Po pašnikih in košenicah, po jasah in stezah in še drugod so ležali kupi dlake. Po gladkih obronkih peči so bili krvavi madeži in so pričali v divjih ponočnih bojih. Ogromni srnjak je moral biti nevaren pretepač in morilec.

Enajst risanic je g. Viktor privabil pod streho svoje slikovite kočice, dasi so bile za goste le štiri postelje. Dva dni so zeleni bratje prežali na izbranih stojiščih na srnjaka. Ves lov je bil namenjen samo likvidiranju pretepača, za ostalo divjčino nihče ni smel skriviti kazalec.

Mladega začetnika v ugibanju srnjakovih premetenosti so postavili na stojišče gozdne poseke. Dolgčas mu ni bilo. Od časa do časa se je potegnila čez preseko vitka zlatorjava srna. Navadno

ji je sledil mladiček. Tudi kak dolgoušec se je priklatil po gozdni stezi in jo ubral proti njivam pod Kožlekom. Kak srnjak je preseko kar preskočil in le mimogrede pokazal svoji beli lisi na zaku. Pretepača-samotarja, ki so ga začetniku natančno popisali, kakšen mora biti, pa ni bilo in ne. Ko se je naš lovec-začetnik že odpravljal na odhod — bilo mu je poskrbeti za nenasitne želodce zelene bratovščine, to ga je gnalo v kočo — se mu je zazdelo, da mu stoji za hrbtom silna pošast.

Previdno je okrenil glavo in opazil tri korake za seboj glavo z rogovjem. Takega še ni bil videl. Prebledel je in segel po risanici. Tedaj pa je pretepač jezno stresel z glavo, srdito zalajal in skočil čez široko lesniko kot bi bil na olimpiadi. Nekaj vej je popokalo, še nekaj zariplih beyskov, potem je zavladal spet gozdni mir.

Kot teliček v nova vrata je strmel dolgokraki lovski novinec v gozdno praznoto, potem se je odpravil v kočo. Z obilnim zajtrkom si je skušal potolažiti slabo voljo, pa tudi nejevoljo bratovščine, ki ga je zbadala, karala in poučevala. Prepozno, kajpak.

G. Viktor tudi ni uspel

Še isti večer je g. Viktor na svojem stojišču, ki je bilo visoko kot zvonik v Dobcu, zaslišal srnjakovo lajanje, ki se je zdelo kot nesramno roganje. Votlo in hripavo je donelo tja proti Vinjemu vrhu. Takega bevskanja g. Viktor ni še nikoli slišal.

Na senožeti kakih 400 korakov pred njim se je pasel krepak šesterak s svojo družino. Ko je ta šesterak zaslišal nenavadno bevskanje svojega tekmeča, je povsili glavo in se previdno odmaknil od svoje družine v goščavo. G. Viktor je z daljnogledom sledil vsakemu njegovemu koraku. Spet je med gostimi hojami nesramno zabevskalo. Šesterak je prišel na plano prav tam, odkoder je pred nekaj minutami izginil. Nemirno je obračal glavo, jo živčno stresal in pozorno obračal zakoničena uhlja.

Tedaj se je pognalo na planjavo nekaj temnega. Še preden je šesterak utegnil nastaviti robove napadalcu, ga je ta prehitel, ga od zadaj zabolil in vrgel na tla. Vnela se je strahovita borba, ki pa se je odigrala za košatim leskovim grmom. Zavoljo tega je bil vsak poseg Viktorjeve risanice v boj nemogoč. Zamolklo je udarjalo, kot bi kdo mahal s palico po vreči moke. Vsa srnja družina je strmela s podaljšanimi vratovi, s pokončnimi uhlji in prestrašenimi očmi v razbojnika. Krvava eunja je zletela po zraku — kos odrte srnjakove kože. Vsa žaloigra je trajala komaj pol minute. Tedaj se je razbojnik zakadil v ostalo srnjad ter jo pognal čez senošet v goščavo. Potem je grozeče zmagoslavno zabevska v večerni mrak.

Razočarano in žalostno je g. Viktor zrl za ubijalcem. Stopil je z visokega stojišča in odhitel k ležečemu srnjaku. Ta se je stresal v poslednjih zdihljajih. G. Viktor ga je z dobro merjenim sunkom bodala rešil zadnjih muk. Nato je ves prepreden hitel v koč. Lovske čuvaje je poslal po šestera. V koči pa ta večer niti bučke g. Bizjaka z Rakeka zeleni bratovščini niso razvozljale jezikov. G. Viktor to noč dolgo ni zaspal.

Rogača-pretepača zaloti drugačna smrt

Zbudilo se je jutro, kot bi si lepšega ne mogli misliti. Odsli smo po mehkem mahu tiho in brez besede. Srnjadi nikjer na spregled. Na raznih mestih so bili spet raztreseni kosmiči svetlorjave dlake. Toda vsi naši napor, da bi prišli ubijalcu na sled, so bili zaman. Nismo p aše vedeli, da rogača vendarle ni več med begunjsko srnjado. Njegov konec je bil tak:

Dan po tistem večeru, ko je g. Viktor opazoval z daljnogledom morilsko tragedijo, je tam okoli po gozdu stikal za gobami postopač Nande. Dejali so so mu tudi "gozdno strašilo". Nabiral je gobe, lešnike, jagode, maline, pa tudi kakšno srnigobe, ali zajčka si je privoščil. Ko se je tisti dan tako vlačil po goščavah, je nenadoma zaslišal čudno hropenje, kakor bi nekdo umiral. Kaj naj bi bilo?

Raztrgano kapo si je potegnil globoko na oči, sezul si pošvedrane čevlje in se skrnil v grm. V stisnjeni desnici je držal bodalo, dediščino nekdanje avstrijske armade. Previdno je upogibal leskove veje in gledal. Nenadoma se je prestrašen umaknil in obraz mu je posinel. Prizor, ki ga je videl, je bil strahoten. V skaloviti kotanji med deblo smrekove dvojčke je visel stisnjen srnjak z izbuljenimi očmi in iztegnjenim jezikom. Ohlapno je visel vrat proti tlom in rogovje se je sko-

raj dotikalo zemlje. Ves život je bil krvav od zdrgnjene kože in se je sunkovito stresal. Zamolklo v srce segajoče hropenje se je izvijalo iz krvavega smrčka.

Starega zankarja je prevzela groza. Pač je že dostikrat pobil kako srno v zanki, takega prizora pa še ni doživel. Da se je tak srnjak-mogočnjak sam ujel tako nesrečno med dvoje drevesnih debel! Nande je potegnil iz žepa steklenico brinjevca in jo pošteno izpraznil. To mu je dalo pogum. Previdno se je ogledal po okolici in se splazil bliže nesrečnega obešenjaka. Sledil je zamolkel udarec v srnjakovo žilo — kri je brizgnila s curkom.

Nande je bil klavec-mojster. V dobri uri je srnjaka razkosal, kosti in drobovje zmetal v gosto borovničje, drugo izločil zase. Nekaj večjih kosov je spravil, ostalo poobesil v košato krono mogočne jelke, vse pa zavaroval pred kunami in ujedami, dokler ne bo vsega odnesel na svoj dom pozno zvečer. Na sosednjo jelko je skrnil lobanjo s kapitalnim rogovjem rogača-pretepača.

Zakaj in kako se je rogač zaklinil med debli jelke dvojčice, je ostalo nam vsem prikrito. Je nekaka skrivnost narave in prič iz narave, ki ne morejo spregovoriti. Leta in leta so lovci na zalazu, na pisku in na pogonih obravnavali usodo rogača-pretepača. Eni so ugibali tako, drugi drugače. Če je pa kdo od njih zares pogodil pravo in uganil, kako se je srnjak zapletel med smreki, kdo bi to vedel?

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 4-0-0: Dr. S. Madirazza, Dragica Hrvatini;

£ 3-0-0: Berta dr. Colja;

£ 2-0-0: Štefan Kolenko, Stanko Filipič;

£ 1-0-0: Franc Petelin, Štefan Kovač, Jože Petek, Oto Zore, Jože Barbiš, Tomaž Možina, Nimen., Frances Štibilj, Franc Horvat, Stane Tomišič, Vinc Mavrič, Jože Sok, Franc Uršič, Ivan Pavšič, Franc Vrabc, R. Kralj, Stanko Cuderman;

£ 0-10-0: Vinko Bogolin, Štefan Baligač, Franc Nekrep, Zorka Kovačič, Ana Campaner, Janez Erpič, Lojza Zakelj, Anton Laznik, Jos. Rakušček, Alojz Kučan, Ignac Skala, Marija Lotrič, Fr. Pongrašič, Fr. Flanjnik, Fr. Hrvatini, Marijan Hrib, Martin Pečak, Tomaž Klinar;

£ 0-6-0: Franc Pozman.

Prisrčna hvala! Da, tudi v tem letu bodo mogle MISLI v sedanji obliki izhajati le, če boste darovalci (poleg plačujočih naročnikov . . .) ostali velikodušni do svojega lista! Bog povrni vsem!

DECEMBRSKE UGANKE REŠENE

1 Ure

Ure so bile navite ob 10tih. A je tekla 23 ur, B 15, C 28, D 32. Rešitve ni poslal nihče.

2. Rokomavhar

- A — ah, aha, ako, ar ara, arak, Arhar, aroma;
- H — ha, ham, ho, Hom, Homar, hov, hrakam hrakamo, hrkam, hrkamo, hram, hrama, hrom, hroma, Hor, Hvar;
- K — kam, kamor, kamora, kar, kara, karam, karo, kavra, kamra, kava, kavo, komar, kov, kova, kor, kora, komora, kovar, krham, krhamo, Krk, Krka, krm, krma, krme, kromham, krohamo, krom, kroma, krama, kramar, krava, kravo, kravam, krav, kravar, kvar, kvara, kvaro;
- M — mah, maha, mak, maka, mar, Marko, marka, marko, Mara, mara, mavra, mavro, mavrah, Mohor, moka, moko, mokar, mora, moro, mrak, mraka, mokra, mokro, mrav, mrk, mrka, mrko, mrha, mrva;
- O — omara omaro, oko, okov, okova, okra, okraham, okrhamo, okrha, oho, okrov, okvara, omaha, omaka, okra;
- R — rak, raka, ramah, ramo, Rok, Roka, rok, roka, roka, roko, rokam, roma, romar, ro-kav, rokava, rov, rova, Rova, rovka, rovar;

Cerkev popravljen, pa v napačni kraj postavljena! Prejeli smo pismo: V zadnji številki je bila objavljena slika trnovske (Ilirska Bistrica) farne cerkve, pod njo pa zapisano: farna cerkev v Knežaku. Za tistega, ki je kaj daroval za cerkev, to ni nič narobe, ker pozna eno in drugo. Tudi ve, da imajo v Knežaku monsinjorja Kalana, ne pa župnika Brceta. Priznati pa moram, da je slika prav lepa in čista. — F.V.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

V — vam, vama, varam, varamo, vrh, Vrh, vrha, Vah, voh, voha, voham, vohamo.

Rešitev poslali: Margareta Mali (92), Franc Valenčič (100), Franca Štiblj (110) — dobila nagrado.

3. Kako je bilo

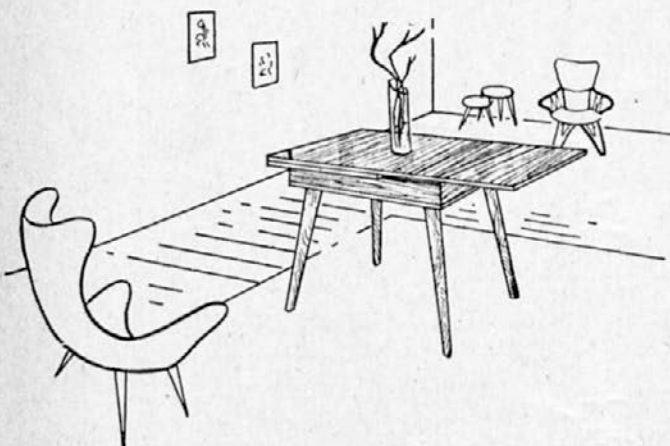
Škrat je izpustil eno besedo. Moralo bi stati: okusno pojedino za 60letnico in ga povabila. Dve poslani rešitvi nista zadeli "škrata."

★

Za nove uganke ta mesec ni prostora.

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtichi
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

"OK PHOTO"

108 GERTRUDE ST., FITZROY, VIC.

Paul Nicolitch

Vsakovrstna fotografska dela: krsti, poroke, godovanja, priložnostni sestanki, igre
Jamčimo odlično izdelavo po konkurenčnih cenah.

Tel.: JA 5978

SKRATU ZAVIJTE VRAT!

V KOLEDARČKU popravite telefonsko številko na strani 2 in zadaj na ovitku (iz FA 1525) v pravo obliko: FM 1525. — P. Bernard in MISLI.

A D V O K A T

iz Jugoslavije

I. S. D. R A K I N

141 William St., Sydney

Tel.: 31 - 56 - 32

Strokovnjak za jugoslovansko pravo

Svetovalec v vseh zadevah

Stranke sprejemam vsak dan od 8 — 6
ob sobotah in nedeljah od 8 — 12

VICTORIA PHOTO STUDIO

144a Henley Beach Rd., Adelaide

J o s. B r e g l e c

Vse vrste moderne fotografije: poroke, gostovanja, portreti, otroci. Tudi v barvah.

Ugodne cene in hitro delo

TEL: 576-560

SREČNO NOVO LETO vsem našim klientom in vsem rojakom širom po Avstraliji!

Dr. J. KOCE

Tel. 28-2311
87-3854

G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.
(196 William St., Perth, W.A.)

Tel. 28-2311
87-3854

1. VAŽNO, VAŽNO! PREKO NAS LAHKO POŠLJETE DOMOV MOTORNO KOLO MOPED ZA RECI IN PIŠI £ 120. CENI JE ŽE VKLJUČENA CARINA IN TAKSA!
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moneur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SREČNO NOVO LETO 1963 vošči
vsem naročnikom darilnih pošiljk ter prijateljem
in znacem — vsem se priporoča še za naprej

STANISLAV FRANK